11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 29 November 1947
4e jaargang Nr. 121

De Mistoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

De stem des eenzamen in de woestijn: „Ziehier mijn nieuwe front, Genosse Stalin"

Over beginselvastheid gesprok

Het hoofdartikel in ons vorige nummer: „De 30.000, die wachten....", heeft in de kringen onzer geestverwanten veel stof doen opwaaien. Naast een groot aantal blijken van instemming hebben wij ook critiek geoogst, waarbij zich de merkwaardigheid voordeed, dat de argumenten van de onderscheidene critici wel zeer uiteenloopend waren. In hoofdzaak echter kunnen we diegenen, die thans nog tegen een samenwerking aller nationaal-socialisten gekant zijn, in drie groepen onderbrengen en wel als volgt:

1. Zij, die principieel wel voor een dergelijke overeenkomst te vinden zijn, doch oordeelen, dat deze kwestie te vroeg wordt aangeroerd, d.w.z. op een moment, dat de gemoederen nog niet geheel zijn gekalmeerd en bovendien de N.S.N.A.P. nog steeds niet officieel is opgeheven.
2. Zij, die bezwaar maken tegen bepaalde figuren in de N.S.B. en verbitterd zijn over de wijze waarop men hen heeft aangevallen en gekwalificeerd.
3. Zij, die meenen nog wel principieele bezwaren te moeten hebben en bovendien een verwijt richten aan het adres van De Misthoorn, dat deze zijn eigen beginselen verwaarloost en derhalve een min of meer opportunistische politiek voert.

Ons antwoord aan groep I kan kort zijn. De kwestie waarom het hier gaat is van een dermate politiek belang en vormt een zoo ernstige aangelegenheid, dat hier geen persoonlijke prestige-gevoelens een rol mogen spelen. Wie onder de huidige politieke constellatie aan een wederopstanding van de N.S.N.A.P. gelooft is blind voor de feiten en schakelt zichzelf dus uit en de N.S.N.A.P.-functionaris, die zijn leden een dergelijke mogelijkheid voorhoudt, is kennelijk ongeschikt voor het bekleeden van zijn ambt dan wel hij misleidt zijn menschen bewust, in welk geval hij eveneens uitgeschakeld moet worden.

De categorie, welke onder groep II gerangschikt kan worden, moge bedenken, dat wij zelf als primaire voorwaarde voor een samenwerking volledig eerherstel hebben geëischt en dient voorts in overweging te nemen, dat hij, die zich nationaal-socialist wenscht te noemen, onvoorwaardelijk trouw en gehoorzaamheid verschuldigd is aan hen, die door of namens den Führer met een leidende functie worden bekleed.

Rest ons nog een antwoord aan hen, die De Misthoorn betichten van een gebrek aan beginselvastheid. Deze geestverwanten willen wij er met grooten nadruk op wijzen, dat wij in ons hoofdartikel van 12 October 1940 (Misthoorn No. 62), dus meer dan een jaar geleden, letterlijk hetzelfde schreven, wat de Rijkscommissaris 14 dagen geleden te Keulen in zijn rede tot uitdrukking bracht. Uit het bewuste artikel, dat onder het hoofd „Nederlands Zelfstandigheid" verscheen, nemen wij het volgende over:

De heilige zelfstandigheid wordt er te pas en te onpas met de haren bijgesleept, hetgeen mede zijn oorzaak vindt in de jarenlange stelselmatig gevoerde misleidende propaganda der democraten. Dezen immers, speculeerende op de slechte algemeene ontwikkeling van de groote massa, deden het voorkomen, alsof wij tot en met den negenden Mei van dit jaar konden teren op de glorie van onze werkelijke zelfstandigheid in de 17e eeuw.

Wanneer wij het begrip zelfstandigheid wat nader onder de loupe willen nemen om de vraag te kunnen beantwoorden of deze inderdaad in gevaar is, dan moeten wij met de hier gepleegde geschiedvervalsching terdege rekening houden. Want „zelfstandigheid" beteekent in de oogen van deze heeren een volkomen „doen en laten wat ze zelf willen", waarbij een speculatie op een lang vervlogen tijdperk echter misplaatst is.

Zeker, in dien vroegeren tijd was Holland inderdaad zelfstandig. In het bezit van een rijk koloniaal gebied en steunende op een voor die dagen machtige vloot — beide door een heldengeslacht verworven — kon het een flink woordje meespreken in de wereldpolitiek. Toen was de tijd rijp voor het stichten van een machtig Nederduitsch, of zoo men wil Dietsch imperium, maar de bekrompen rentenierspolitiek van latere generaties, die slechts den buit uit de kolonieën veilig wilden stellen zonder aan een krachtige en dynamische volksgemeenschap ook maar te denken, heeft deze kansen spoedig verloren doen gaan en alleen politieke droomers kunnen zich nu noch verlustigen in een vergane heerlijkheid.

Want vanaf het moment, dat de mogelijkheid tot het stichten van een imperium niet meer aanwezig was, was van een werkelijke onafhankelijkheid op het gebied van de buitenlandsche politiek geen sprake meer. Nederland kwam in het vaarwater van Frankrijk, later van Engeland en nog later van beide. En zijn koloniaal bezit werd niet beschermd door een zelfbew krachtige natie, maar door de evenwichtspolitiek van de gr mogendheden. Nederland was verworden tot een volk van portunistische kooplieden, dat wel praatte over zelfstandigh doch alleen maar dacht aan een liberale, d.w.z. ongebonde ongeremde geldmakerij.

Even weinig zelfstandig was onze economische politiek, bonden als deze nu eenmaal is aan de buitenlandsch-poli verhoudingen. En zelfs onze binnenlandsche staatkunde vond den weerslag van de totale onderhoorigheid aan de w gere geallieerden. Wie niet in het schuitje van de oude ma hebbers wilde meevaren, wèrd onverbiddelijk geterroriseerd en vervolgd, want een vriendschappelijke houding tegen Duitschland zou de financieele belangen van een kleinen k hebben geschaad. En tenslotte bezaten we niet eens meer zelfstandige cultuur, ontaard als deze op elk gebied was gevolg van den joodsch-liberalistischen geest.

Van deze hooggeroemde zelfstandigheid blijft in feite dus zoo heel veel over en de toekomst zou ons nauwelijks in meer afhankelijke positie kunnen brengen ten opzichte Duitschland dan wij dit tot voor enkele maanden waren opzichte van Frankrijk en Engeland.

Maar de zaak ligt nog een beetje anders, want de nie Europeesche orde zal niet langer gebaseerd zijn op de verd en-heersch-politiek van de Westersche democratieën, doch een nauwe samenwerking van stamverwante volkeren, inachtneming van de geoghrapische omstandigheden.

Of Nederland in deze orde een eervolle plaats zal inne zal — wij schreven dit reeds eerder — uitsluitend van de Ne landers zelf afhangen. Vooropgesteld dient natuurlijk te word dat van een buitenlandsche politiek op eigen houtje, het de reactie blijkbaar zoo gaarne wil, in de toekomst geen spr kan zijn, terwijl ook de economische politiek niet zal kun indruischen tegen de algemeene belangen van de nieuwe kerengemeenschap. Dit houdt niet in een onderhoorigheid het Duitsche Rijk, maar een samenwerking in kameraadsch

Doch onze cultureele waarden zullen voortaan in volk zelfstandigheid kunnen worden ontplooid, want het is juist bedoeling van het nationaal-socialisme om deze ontwikkel te stimuleeren. Ontdaan van het door volksvreemde elemen opgespoten vernis en in het teruggekeerde besef van waarden, zal Nederland, in het raam van de groote Germaan volkerengemeenschap, weer een cultureel bolwerk worden, w op wij met recht trotsch zullen zijn. En het is tens uitsluitend en alleen de cultuur, die beschaving èn vooruitg èn de ware zelfstandigheid brengt.

Wij hebben destijds dus reeds gewezen op het feit, da een zelfstandigheid ten opzichte van de buitenlandsche p zoowel als van een economische zelfstandigheid geen kan zijn in de toekomst en we hebben er ook toen reed nadruk op gelegd, dat dit niet inhoudt een onderhoor aan het Duitsche Rijk, maar een samenwerking in kam schap.

Wat De Misthoorn dus meer dan een jaar geleden ten aanzien van Nederlands toekomstige positie in het Europa, is thans practisch woordelijk en voor de volle bevestigd door den Rijkscommissaris. Het is dus niet zo de rede in Keulen voor ons de welkome aanleiding w de bewuste fusieplannen naar voren te brengen. Integ deze rede bracht ons de bevestiging, dat de visie v Misthoorn juist was geweest. Van beginselvastheid gesp Wat hebben deze heeren critici hierop te antwoorden?

Ten slotte nog een kort woord voor een goed begrip deze kwestie. Wanneer men ons de vraag wil stellen, w wij op grond van dit artikel van October 1940 niet toen een fusie bepleitten, dan willen wij antwoorden, dat de massa der Nederlandsche nationaal-socialisten het Mis standpunt destijds nog geenszins deelde. Als zoo vaak wij ook toen de pioniers geweest voor een begrip, dat veel later gemeengoed is geworden. En wanneer me voorhoudt, dat De Misthoorn eenige malen zeer onvrien woorden gericht heeft aan het adres van dezelfde N.S.B. wie thans een samenwerking voorgestaan wordt, dan men te bedenken, dat De Misthoorn het immer tot zij heeft geacht om bepaalde misstanden te hekelen. De N.S verre van volmaakt; niemand zal het tegendeel beweren het algemeen belang zal ten slotte eischen, dat wij g menlijk de handen ineenslaan en ook gezame trachten de zaken zoo goed mogelijk in orde te breng houdt dus in een gelijkberechtigdheid en een onderha op voet van gelijkheid. En hierop blijven wij nog met trouwen wachten!

Suriname verkwanseld

Roosevelt, werktuig van Joodsch imperialisme!

IN een fraaie omlijsting van holle woorden heeft de emigrantenkliek in Londen, die zich nog steeds „Nederlandsche Regeering" durft noemen, bekend gemaakt, dat zij bezig is het Nederlandsche koloniale Rijk te versjacheren. Nadat reeds Curaçao aan de Britten werd verkwanseld, is thans Suriname den Amerikanen in handen gespeeld. De heeren in Washington zijn wel zoo vriendelijk geweest het communiqué van de Londensche vluchtelingen officieel te bevestigen, waardoor iedere twijfel aan deszelfs echtheid en betrouwbaarheid wordt weggenomen. De wereld zou deze landsverraderlijke Nederlanders eens niet ernstig kunnen nemen!

Overigens moet de spontane bevestiging van Roosevelt c.s. in Nederland wel een zeer pijnlijken indruk verwekken. Ook ons volk zal zichzelf immers niet langer diets kunnen maken, dat de heer President van de United States inderdaad de beschermer en vrijwarer van Europa, inzonderheid van de kleine naties is, als hoedanig hij zoo gaarne poseert. Na de bezetting van IJsland, Noord-Ierland en Gibraltar door Amerikaansche troepen en na de tallooze dreigementen van officieele en officieuze Amerikaansche zijde jegens Frankrijk en Portugal geuit, behoeft het geen betoog meer, dat niet Amerika door Europa bedreigd wordt, maar dat integendeel het internationale jodendom tracht met behulp van zijn laatste hechte steunpunt, Amerika, Europa te overweldigen. Niet Hitler heeft agressieve bedoelingen jegens Argentinië, Bolivia of Brazilië, of zelfs maar jegens bauxiet-mijnen in Suriname of oliebronnen op Curaçao (de belachelijkheid der veronderstelling alleen reeds springt iederen niet-verblinden beschouwer terstond in het oog), maar de president der Vereenigde Staten heeft sterke imperialistische neigingen en is mitsdien een agressor jegens Europa. Het is deze zelfde president, willig werktuig van een door toomeloozen haat bezeten jodendom, die alle begrippen van internationaal fatsoen en internationaal recht op de grofste wijze schendt en een momenteel weerloos Nederland met de bezetting van Suriname een klap in het gezicht geeft. Dat het emigrantencomité-Gerbrandy daarbij welwillend applaudisseert, verleent aan het geheel een ongekend bitteren bijsmaak. Opnieuw — zooals reeds dikwijls in de wereldgeschiedenis — dreigt de Hollandsche natie het slachtoffer te worden van de roofmethoden van een gierig en eerloos Angelsaksendom. Dat wij ons thans niet kunnen meten met de bedrijvers van deze schanddaad stemt tot teleurstelling, maar wij zullen het zeker niet vergeten! In ieder geval weten wij nu, wat wij van onze trans-oceanische „vrienden" hebben te wachten en wat het beteekent, wanneer wij door hen op een of andere wijze in „bescherming" worden genomen. Nòch de „bedreiging", nòch de „bescherming" van Mr. Roosevelt echter zal in staat zijn aan zijn wandaad jegens Nederland een schijn van rechtmatigheid te verschaffen. De pralerige woorden van dezen jodenknecht zijn in lijnrechte tegenspraak met zijn inferieure daden en de zoo dikwijls gehuichelde sympathie van de Angelsaksische mogendheden jegens de kleine naties bestaat in de praktijk niet.

Het Nederlandsche volk mòet deze werkelijkheid langzamerhand gaan inzien. Een oud-hollandsch spreekwoord zegt, dat een goede buur beter is dan een verre vriend, en de waarheid van dit gezegde blijkt nu maar al te zeer. Want onwillekeurig — het kàn haast niet anders — komen ons op dit oogenblik de woorden in gedachte, die korten tijd geleden als verklaring in „Het Nationale Dagblad" werden opgenomen en welker strekking hierin gelegen was, dat het Duitsche Rijk niet het voornemen had de Nederlanden klakkeloos te annexeeren. Met andere woorden: het Nederlandsche volk zal zich in vrijheid kunnen bekennen tot een eigen staatkundige werkelijkheid; het zal het recht hebben zèlf de uitdrukking van zijn volksch bestaan te kiezen om daarin zijn hoogste beleving te vinden.

Bijna op hetzelfde oogenblik, dat de Londensche „regeering" onze koloniën verkwanselt aan haar „bondgenooten" doet de Führer aan ons, zijn verslagen vijanden, deze van zoo groote vriendschap getuigende toezegging.

Mijlen ver verheven boven het jiddische gesjacher met de belangen en rechten van „bondgenooten", zooals dat over-het-water wordt bedreven, staat de eerlijke, consequente politiek van den Führer, die telkens opnieuw de daadwerkelijke kameraadschap van het Duitsche jegens het Nederlandsche volk tot uitdrukking brengt. Mijlen ver boven den karakterloozen jodenknecht, die thans president is van de Vereenigde Staten en straks de kroon van een angelsaksisch Empire meent te zullen dragen, staat de grootste Germaansche Leider aller tijden: Adolf Hitler! Hij is het, die Europa vrede en vrijheid brengt, die het een eigen levensruimte schept, waarbinnen het opnieuw zijn duizendjarige kultuur zal doen opbloeien en die het in plaats van de schijnwaarden eener geestlooze politiek de eeuwige krachten van een in bloed en bodem verankerde wereldbeschouwing openbaart. Tot hem zal ook het Nederlandsche volk zich, zijn Germaanschen aard indachtig, moeten wenden. Niet de zielige figuren van het Londensche marionettentheater, niet het restant van een verweekelijkte en ontaarde dynastie, niet een aan drank verslaafde premier of een met godloochenaars heulende prelaat, óók niet 's werelds eerste jodendienaar en zeker niet zijn vuige meesters kunnen het Nederlandsche volk een nieuwe, schoone toekomst bouwen; er is slechts één man, die dat kan: Adolf Hitler, schepper van de sterkste weermacht aller tijden en verkondiger van de schoonste heilsleer aller eeuwen. Meer en meer bekent het Nederlandsche volk zich tot dezen Führer, en maakt het zich los van de duivelsche machten, die het in haar geestelijken greep gevangen hielden. Eénmaal zal de geheele natie als één man achter zijn Führer staan, omdat het zijn hoogste belangen bij hem gewaarborgd weet.

Wie nu inziet, dat Nederlands ware vijanden de joden, de Angelsaksers en de gevluchte regeering zijn, en dat zijn ware vrienden het Duitsche volk en de verbonden naties zijn, die zal ook welbewust zijn houding in dit tijdsgewricht weten te bepalen. Die zal bereid zijn zich metterdaad in te zetten voor het groote ideaal, waarvoor zoo velen, waarvoor de besten van een heel werelddeel strijden. Aan de fronten van het nieuwe Europa staan de legerscharen van den Führer, staan de armeeën van tallooze naties en de vrijwilligerslegioenen van alle Europeesche volken, staan millioenen jonge mannen gereed om nu af te rekenen met den bolsjewistischen belager, straks wellicht met den kapitalistischen vijand. Duizenden Nederlandsche jongemannen kunnen nog worden opgenomen in de gelederen van deze groote weermacht. Tallooze anderen kunnen zich melden bij de Duitsche Kriegsmarine, welker prestaties de wereld in bewondering gadeslaat. Wij weten, dat vele Nederlandsche nationaalsocialisten gaarne zouden willen dienst nemen bij deze Marine, ten einde persoonlijk mede te helpen aan de voorbereiding onzer wederopstanding als zeevarende mogendheid. Welnu, ook die mogelijkheid is er. Iedere Nederlander kan, zonder verlies van zijn Nederlandsche burgerrechten, in dienst treden bij het Duitsche wapen dat hij verkiest, dus ook bij de Kriegsmarine. Hij kan daarmee zijn beste krachten op een wijze, die hem ten volle bevredigt, geven voor de Nederlandsche en Europeesche zaak.

In felle en oprechte verontwaardiging hebben wij kennis genomen van de eerlooze handeling der ons ontrouw geworden regeering. Laat ons niet aarzelen groot te zijn in een grootschen tijd en onszelf te geven voor de zaak van Europa. Nederlandsche nationaalsocialisten, wie gij zijt en waar gij staat: vanaf dit oogenblik moet u duidelijker dan ooit uw taak en uw doel voor oogen staan: de vernietiging van alle vijanden van het Nieuwe Europa!

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (Slot)

JODEN heerschen in de Vereen. Sta

Over het bestaan van een geheime joodsche wereldregeering is reeds veel gesproken en geschreven, zonder dat bewijsbare bijzonderheden konden worden medegedeeld.

In het standaardwerk van den overste b. d. van het Duitsche leger, Ulrich Fleischhauer met den titel „Gutachten zum Berner Prozess" (over de echtheid der „Protokollen van de Wijzen van Sion") dat in 1935 verscheen, vindt men op blz. 51 in een bespreking van sommige plaatsen in Theod. Herzl's „Tagebücher":

„Op blz. 62 (van Tagebuch I) geeft Herzl eenige aanwijzingen voor de uitgave van zijn „Tagebücher" na zijn dood, als volgt: Bij de publicatie worden de recepten voor de regeering [1]) weggelaten. Het volk moet naar beginselen, die het zelf niet kent, ten goede geleid worden. De stelregels der regeering moeten derhalve uit de uitgave in boekvorm (van de Tagebücher) wanneer ik zelf er niet meer zal zijn — gelicht en in het geheime staatsarchief opgeborgen worden. Alleen de doge en de kanselier mogen die lezen."

Fleischhauer vindt hierin aanleiding — opmerkend, dat de met de uitgave der „Tagebücher" belaste joden klaarblijkelijk onvoorzichtig geweest zijn en niet voldoende er uit gelicht hebben — om aan het jodendom de volgende vragen te stellen:

A) Waar is het geheime staatsarchief?

B) Wil het jodendom de daarin opgeborgen „regeeringsrecepten" en „regeeringsstellingen" dadelijk onverkort uitgeven?

C. Wie was destijds de Doge der joden, wie de Kanselier?

D) Wie is op het oogenblik
   a) de officieele Opperste Wijze?
   b) de Doge?
   c) de Kanselier?

Onnoodig te zeggen, dat Fleischhauer op zijn vragen nooit antwoord heeft gekregen. Thans heeft zich echter het geval voorgedaan, dat Othmar Krainz in zijn reeds meer geciteerd werk „Juda entdeckt Amerika" het elfde hoofdstuk vrijwel opent met de zeer belangwekkende mededeeling, *dat men erin geslaagd is „de joodsche, tot in het kleinste overdachte organisatie van het wereldjodendom aan den dag te brengen, welker macht zich over de gansche aarde uitstrekt, en waarvan het centraal hersenorgaan zich in New-York bevindt"*, en hij voegt onmiddellijk daarbij, dat dit resultaat te danken is aan een kleine, moedige groep Amerikanen, en dat de feiten, die hij gaat meedeelen, volstrekt vaststaan en voor geen weerlegging vatbaar zijn.

In New-York dan, zetelt een geheime joodsche regeering, een generale staf, die de bevelen aan het wereldjodendom uitdeelt. Daartoe bevindt zich in ieder land, dat den joden gastrecht verleent, een onderorganisatie dier joodsche regeering, die volgens de beginselen van een absolute dictatuur de in het regeeringsprogram gestelde doeleinden nastreeft en volvoert, zonder raadpleging met de massa van het jodendom. Deze onder-organisaties zitten ook in den Volkenbond en in het Haagsche internationale Gerechtshof. *Bij de meeste landelijke regeeringen nemen aan de besprekingen der politieke hoofden over oorlog, vrede, economie of sociale politiek vertegenwoordigers van de geheime joodsche wereldregeering deel [2])*, die bij de naties, welke den gouden standaard hebben aangenomen ook het geheele economische apparaat controleeren en in verband met hun plannen beïnvloeden.

Een feit is, dat voor de volvoering der plannen van de geheime joodsche wereldregeering een fonds van 50 millioen dollar is bijeengebracht, dat door valsche opgaven, hieromtrent aan de Amerikaansche regeering verstrekt, door deze vrijgesteld is van belasting.

Het zou te ver voeren, hier alle joodsche plannen op te sommen, die door de joodsche wereldregeering in haar program zijn opgenomen. We meenen met de volgende te moeten volstaan:

1. de bevordering van de nationale en internationale joodsche rechten; van den joodschen invloed en van de joodsche heerschappij in de gastlanden.
2. Volledige subsidieering van de diplomatieke diensten in de voornaamste landen ten einde het joodsche plan te bevorderen en het toenemende antisemitisme in al die landen uit te roeien.
3. De V.S. moeten langzamerhand in een joodsche sovjet-republiek worden omgezet, die onder de leiding van de derde internationale in Moskou staat. Deze ontwikkeling kan reeds nader tot het doel gebracht worden door de invoering van nieuwe wetten, die op het Sovjetstelsel gelijken.
4. Contrôle van het amerikaansche leger en van de vloot door sovjetagenten en vrijmetselaars daarin aan te stellen in samenwerking met de B'nai Brith-loge.
5. Volkomen verlamming van het leger en de vloot door sabotage en vernieling der organisatie, waarna beide nieuw georganiseerd worden volgens het joodsche sovjet-plan.
6. Verdringing en uitschakeling van den niet-joodschen handel, evenzoo van de niet-joodsche industrie, de banken, de leerkrachten enz.
7. De voortzetting en versterking van den nationalen en internationalen boycott tegen de fascistische staten.
8. De verwarring, ontbinding en uitroeiing van de christelijke kultuur.

Ziedaar eenige staaltjes maar van de plannen, die de geheime joodsche wereldregeering heeft opgesteld.

Het bovengenoemde bedrag van het fonds ter uitvoering van de joodsche plannen gaf den stand per 1 Juli 1935 aan. Vast staat echter, dat na het einde van den wereldoorlog veel grootere bedragen voor de bereiking van de joodsche doeleinden zijn uitgegeven. Het fonds wordt vanzelfsprekend voortdurend met zeer ruime bedragen aangevuld. Zoo is b.v., nadat door het joodsche amerikaansche Congres in New-York [3]) besloten was de Duitsche maatregelen tegen de joden te beantwoorden met een joodschen boycott van Duitsche waren, *tweemalen* door het internationale jodendom een bedrag van een milliard dollar ter beschikking gesteld van den jood Samuel Untermayer, aan wien was opgedragen dien boycott in alle landen te organiseeren. Zoodat we hier te lande b.v. het f te verduwen dat, terwij regeering Colijn het op een buitenlandsch spre openbare vergadering was, de jood Untermayer dam (in 1934) — zonder d tie ingreep — den bo Duitsche waren in Ned pageerde en organiseerde amerikaansche jodendom boycott in handen genom

Samuel Untermayer, van de „Non Sectarian League" had verklaard: „ is de moreele vervanging oorlog", en de New-York William Margolis verkond beschaafde volken moete kade tegen Duitschland en een ijzeren ring om D sluiten, tot het weer bij z komt en zijn „Verführer" diegenen bevrijdt, die het heeft geslagen."

En de jodenvriend, de a -sche senator Pittmann lie licht schijnen naar aanle Roosevelt's nieuwjaarsbo „Waarom zou men een m schieten, als men hem ko geren."

Alles, zooals men ziet, e amerikaansche jodenmor toe ook nog behoort, dat genoemde Anti-Nazi-Liga dra ging noemen: „Non Anti-Nazi- League to Cha man Rights" — derhal geen secten gebonden Liga Nazi's ter verdediging de *van den mensch*".

Hier wordt dus eenvoudi met den mensch geïdentifi

Na deze korte uitweiding der programpunten van h jodendom keeren we nu w geheime joodsche wereld terug.[4])

Deze geheime Joodsche geering, die zelfs bij nam ders dan aan een klein a sche ingewijden bekend den naam: "The America Joint Consultative Council" rikaansche Joodsche V raadplegende Raad).

Deze is in vijf afdeeli deeld:

Een afdeeling voor b buitenlandsche politieke en paganda, gesplitst in twee e len: American Jewish Co

---

[1]) *Bedoeld is hier de regeering van den komenden joodschen staat* (red. Misthoorn). *Herzl, de vader en grondlegger van de Zionistische beweging, had n.l. in zijn werk „Der Judenstaat" het verwerven van Palestina voor de joden en de organisatie van het bestuur en de regeering van dien joodschen staat behandeld en hij gaf bij wijlen daarover opmerkingen ten beste in zijn Tagebücher.*

[2]) *Dit stemt overeen met hetgeen de renegaat (afvallige jood) Arthur Trebitsch, zonder twijfel een wetende, reeds in 1923 in „Deutscher Geist oder Judentum" schreef (blz. 396):*

„De overwinning van het joodsche volk over alle andere volken staat op het punt verwezenlijkt te worden, ja, ze is al een feit. Op het terrein van het politieke leven is de definitieve omsingeling en verstrikking van alle overige volken der aarde door de zionistische geheime wereldorganisatie tot haar hoogste voleinding gebracht en men kan zonder overdrijving zeggen, dat op dit oogenblik geen enkele politieke actie, geen enkel overleg van het eene volk met het andere, geen enkel plan gemaakt en geen enkele schaakzet in de buitenlandsche politiek gedaan wordt, die niet hetzij door organen van den zionistischen wereldbond plaats heeft, of tenminste onder nauwgezette contrôle van dien bond staat."

[3]) *Dit congres was in 1917 volgens Philolexikon in 1912 voor het eerst samengeroepen door den Opperrabbijn Stephen Wise, den leider van het „Joodsche Instituut voor godsdienst" (een school voor de opleiding van rabbijnen), den rechter in het hoogste Amerikaansche Gerechtshof Louis D. Brandeis, en den „kommunistenprofessor" Felix Frankfurter, thans ook rechter in het hoogste rechtscollege. Sedert hebben nagenoeg geregeld bijeenkomsten plaats gehad, daar het als democratisch Parlement der amerikaansche joden wordt beschouwd.*

[4]) *Volgens een bericht in densche joodsche weekbl day Chronicle", dat in de Times", eveneens sterk jo infecteerd, van 2 Januari overgenomen, zou door h dom in een plaatsje nab besloten zijn een „tegen tegen de anti-joodsche be in Polen, Duitschland, Hongarije en Oostenrijk zetten en was voor dit joodsche front" een be twee en een half milliard eengebracht.*

(Vervolg op

STEM VAN DEN ARBEID.

„DE MEENING VAN HET GROS DER ABONNÉ'S"

OFWEL

ROOMSCHE PERSVRIJHEID

Onze getrouwe lezers zullen zich [illegible] twijfel het artikel herinneren, dat wij eenigen tijd geleden schreven over de houding van de Nederlandsche pers in het algemeen en de katholieke pers in het bijzonder ten opzichte van den nieuwen [illegible]. In deze bijdrage wezen wij [illegible] op de principe-vastheid der heeren, met name van de uitgevers, wij zouden haast zeggen: be[illegible]chte Neerlandia-pers te Utrecht, de uitgevers van de Utrechtsche Courant, het Dagblad van Noord-Brabant en Zeeland en de Limburger Koerier. Uitgegeven door één maatschappij werden de voor een algemeene propaganda-campagne opgegeven advertenties van het N.V.V. unaniem geweigerd doch.. de advertenties van vergaderingen van het vakverbond in Utrecht, Maastricht of ergens anders die hun ter publicatie werden aangeboden, werden gaarne benut. Waarom ook niet? Op het resultaat dezer oproepen: volle zalen, kon [illegible], gevolgd door dwangmaatregelen als broodroof en dergelijke toegepast worden. Het postvatten van de nationaal-socialistische gedachte in gezond denkende katholieke breinen was echter veel gevaarlijker!

Waarom wij op deze oude geschiedenis terugkomen? Omdat er, zooals wij in ons vorige artikel schreven, niets nieuws onder de zon is, deze politiek-Roomsche macht nog niets heeft ingeboet! Omdat de katholieke volksverdomming nog op dezelfde wijze als voorheen haar terreur uitoefent ondanks het feit, dat er toch sedert begin 1941 weer heel wat meer veranderd is in ons Nederland dan sinds Mei van 't vorig jaar!

De actie van de katholieke machthebbers ten opzichte van het Nederlandsch Verbond van Vakvereenigingen na de opheffing der confessioneele Bonden achten wij voldoende bekend om hierover nader uit te wijden, evenals het door commissaris Woudenberg zoo royaal en menschelijk verleende Generaal Pardon. Het lag in de bedoeling om duizenden en duizenden door dit Generaal Pardon in de gelegenheid te stellen terug te komen op een in [illegible] of in angst genomen beslissing om hen in de gelegenheid [illegible] dit generaal pardon gevestigd, [illegible] stellen zich weer achter de vaandels te kunnen scharen van de arbeidersorganisaties. Niet alleen door middel van vergaderingen, radio en bioscopen werd de aandacht doch ook door middel van strooibiljet en advertentie. En wat blijkt thans wederom? Dat 't ook nu weer de Neerlandia-pers is, die zich op het standpunt stelt, dat de beslissing van meneer den bisschop, achter zijn haard, bij wijngroc en vette paling genomen, belangrijker is dan het welzijn van den straks bij een koude kachel, van vorst en honger crepeerenden werknemer, mitsgaders 't geluk (welk een woord!) van zijn vrouw en kinderen. De advertentie-administratie van deze hoogstaande producten van de Nederlandsche pers stelt zich, volgens een van haar uitgegaan zijnd schrijven, op het standpunt dat

„..afgezien van ons eigen principieel bezwaar het gros der abonné's dit (het plaatsen van advertenties ter bekendmaking van het generaal pardon — Red. Misthoorn) zullen beschouwen als een daad, flagrant vijandig tegenover de kerkelijke katholieke autoriteit. Het kan o.i. geen enkel nut hebben de abonné's aldus van de courant te vervreemden. Als wij wel bereid zijn gebleken andere advertenties op te nemen van N.S.B., N.V.V. e. d., dan is dit geschied, omdat wij het misnoegen van een groot deel der lezers konden trotseeren, wijl er wel aanmerkelijk verschil is tusschen aankondigingen van te houden vergaderingen — waarvoor courantenpubliciteit *met het oog op den beschikbaren tijd vaak onmisbaar is — en advertenties met louter propagandistische strekking,* waarvoor alle gelegenheid is andere reclamemiddelen te gebruiken!"

Is dit de huichelachtigheid, de leugen, de zelfzucht ten top gedreven of niet? Voor vergaderingen kunnen annonces in deze riekende letterkundige baggerslooten geplaatst worden.. omdat er zoo weinig tijd beschikbaar is van te voren! WAS DIT MET HET GENERAAL PARDON DAN NIET ZOO? Iedere minuut, dat dit later bekend werd aan den betrokkene, kan zijn ondergang beteekenen! Niet alleen van hem zelf.. doch van zijn gezin! Iedere minuut, en geen middel mocht daarbij veronachtzaamd worden! ALLES en ALLES diende ingeschakeld te worden.. hetgeen dan ook geschied is, want.. de Neerlandia-spuiten kunnen zich niet leenen voor advertenties met een louter propagandistische strekking zooals aangeboden door N.S.B., N.V.V. en dergelijken! Maar dan vragen wij ons in onze onnoozelheid van propagandamenschen af: WAS EEN OPROEP OM GEBRUIK TE MAKEN VAN DIT GENERAAL PARDON DAN PROPAGANDA? of was dit een geboden kans om het leven in stand te houden? Wij weten het: wanneer je werkgever je ontslaat, wanneer je op de keien komt en je bond bestaat niet meer, en geen steun en geen uitkeering kun je meer krijgen.. dan staat je parochieleider klaar..! Maar hoe lang?

En voor hoeveel? Zou de Roomsche kerk zoo grootmoedig geweest zijn om de meer dan twee maal honderdduizend bij het R.K.W.V. aangesloten leden EEN week volledig te ondersteunen? EEN MAAND? Neen! Nooit.. maar gelukkig hebben zich dan ook duizenden en tienduizenden bezonnen en den weg terug gevonden! Ja, Heeren van de Neerlandia-pers en gij andere op een zelfde standpunt staande plutocraatjes-in-drukinkt-en-vergif.. Uw spel raakt ten einde!

En dat UW EIGEN MENSCHEN GEEN RAAD weten met UW STANDPUNT en UW PRINCIPES, blijkt wel als Uw blad „De Limburger Koerier" WEL de Generaal Pardon-advertentie van het N.V.V. opnam, hetgeen dan ook aanleiding voor U was om te schrijven:

„Intusschen is abusievelijk de advertentie door de administratie van de Limburger Koerier wel opgenomen, zoodat U uit dit feit niet de conclusie gelieve te trekken, dat voor de Limburger Koerier andere overwegingen zouden gelden dan voor onze beide andere bladen."

Proost! Maar duizenden arbeiders hebben het AAN UW ABUIS te danken, wanneer zij dezen winter NIET BEHOEVEN TE VERREKKEN VAN KOUDE, HONGER EN GEBREK!

Inmiddels zal het ons benieuwen, hoe lang deze willekeur thans nog mogelijk zal blijven in Nederland! Er is na den 15den Mei van het jaar 1940 veel wat rot was, door de stormen van de boomen geslagen.. het blijkt echter telkens, dat er nog maar al te veel is blijven hangen! Dat het uitzicht hierdoor verduisterd wordt, zal niemand durven of kunnen ontkennen. Ook hier moet nog een flinke storm losbarsten. In het belang van het Nederlandsche volk, in het belang van den Nederlandschen werker!

OP DE HOEK

Kleine man.... mijn excuus!

Kleine man.... Gister wilde ik je gaan opzoeken: 't was Zondag.... en er hingen van die blauwige nevels in 't park. D'r was stilte in de natuur.... en hoog aan een zacht grijsblauwen hemel hingen kleine witte wolkjes.... 'k Was een beetje triest.... Waarom? 'k Weet het niet.... 'k liep zoo aan jou te denken: hoe jij je heele leven gezwoegd had.... toen je jong was en je die ziekelijke vrouw getrouwd had.... toen je later dat winkeltje had waar geen klanten kwamen en waar geen loop in zat.... en hoe je nu daar in dat huis je laatste dagen moet slijten.... 'k Had je zoo graag ergens ànders gezien.... waar je kunt genieten van de natuur.... en het licht en het leven.... waar je niet met zes-op-een kamer moet bivakkeeren: met van die ouwe knulletjes die zeuren om een pijpie smurrietabak en die zaniken als ze 'n plassie moeten doen.... 'k Had je zoo graag ergens ànders gezien....

En toen kwam ik aan dat huis, waar ze je ingeduwd hadden: je kinderen! Om van je af te zijn! Ja! 't Was een net huis zoo te zien: 'k kan het iedereen aanbevelen: van Eeghenstraat 125. „Rusthuis" staat er op de deur. En toen belde ik aan.... en 'k vroeg naar jou.... En toen zeiden ze 't.... zóó maar.... zonder meer.... „Gaat U maar kijken...." zeiden ze! En ik bèn gaan kijken.... al was het met oogen van starenden schrik, met knieën die knikten en knakten. En ja.... daar lag je.... rustig en kalm.... met je oogen gesloten.... en op het dek je tanige, magere werkhanden.... Je wàs ergens anders.... verdomd! Maar om je heen stuntelden die zes anderen.... en die zeurden om hun pijpie smurrietabak.... en die zanikten als ze 'n plassie moesten doen.... en daar had jij, kleine man.... nu al twee dagen zoo gelegen....

Toen, toen.... heb ik gevloekt.... verdomd-nog-aan-toe.... hardop gevloekt.... en 'k weet dat het erg oneerbiedig was.... maar 'k heb het niet kunnen laten.... Kleine man.... daarvoor.... mijn excuses!

BINNENLANDSCH OVERZICHT

WERELDGEBEUREN VAN DEZE W

BIJ ONS GEEN KETTERS!

In „De Telegraaf" van 18 November trof ons een advertentie, waarin een meubileeringsmaatschappij te Amsterdam per 1 Jan. een bekwaam boekhouder vraagt. Een echte „democratische" advertentie. Eischen bij de vleet: 5 j. H.B.S., vloeiend Duitsch kunnende correspondeeren, leiding kunnende geven aan groot personeel en bekend met de overheidsmaatregelen. Plus natuurlijk: eigenhandig geschreven sollicitatiebrief, foto, opgave van vroegere betrekkingen, opleiding, ervaring, leeftijd en — last not least! — verlangd salaris. 'n Betrouwbare firma, dat zie je zoo. Gaat niet over één nacht ijs.... en dank zij de opgave van het verlangde salaris, kan de goedkoopste worden uitgezocht. Het vragen naar „opgave van verlangd salaris", hoe vriendelijk het ook klinkt, is een van de meest onzedelijke, typisch-kapitalistische onhebbelijkheden. Wat moet de man invullen, die één of twee jaar werkloos is geweest? Zijn besef van eigenwaarde, voor zoover hij dat überhaupt in een maandsalaris tot uitdrukking kan brengen, moet hij onderdrukken, uit vrees, dat bij het noemen van een normaal, menschwaardig salaris, de betrekking die hij zoo goed gebruiken kan, aan zijn neus voorbij gaat. Hij hangt zichzelf als 't ware een zoo laag mogelijk prijskaartje om den nek, in de stille hoop op de arbeidsmarkt op te vallen, eenerzijds door zijn staat van dienst anderzijds door het „voordeelige koopje". En de directeur achter zijn gladgeboend bureau is zooveel als de veekoopman, die eerst de beste koeien uitzoekt, die eventueel van zijn gading zijn, en daarna uitsluitend nog den prijs bekijkt. Het groote verschil is alleen maar, dat het hier om levende menschen gaat!

Maar ook in ander opzicht was dit een echte „ouderwetsche" advertentie. Want achter het „bekwaam boekhouder gevraagd" stond met koeien van letters R.K. Natuurlijk: de boekhouder moet o.a. „vloeiend" met „heidensche" Duitschers kunnen correspondeeren (geld stinkt niet!), en dat protestantsche of onkerkelijke klanten uit de zaak getrapt worden, lijkt ook onwaarschijnlijk, maar het personeel moet beslist roomsch zijn!

Aan de boekhouding van de firma komt geen ketter te pas.... al doet ze desnoods met den duivel zaken. Wij dachten, dat dergelijke kolder nu zoo langzamerhand tot het democratische verleden zou behooren. En wij meenden ook, dat al zijn er dan nog democraten, de middelen aanwezig zijn om den kolder al vast te staken. Terecht verbiedt men advertenties, waarin O.Z.O.-dent-tandpasta wordt aanbevolen. Maar dit zijn nog heel wat smeriger O.Z.O.-advertenties, waar dan ook eens en voor goed een dikke streep door dient te worden gehaald!

SIGARETTENZWENDEL

Zeggen we te veel, wanneer we beweren, dat we in Nederland momenteel getuige zijn van een grandioos sigarettenschandaal? Zoomaar, onder de oogen van een prijzencommissaris en een legertje inspecteurs en controleurs?! Wij gelooven het niet; iedereen, die maar lust heeft, of zelf ook wel eens een sigaret rookt, kan het constateeren.

Voor twintig beetjes stof, stroo en turfmolm-in-papier vraagt men zonder blikken of blozen 75 of 90 cent, soms zelfs nog meer. De inhoud wordt daarenboven met den dag gemeener. Een typisch voorbeeld is de Burleigh.

't Kan best zijn, dat de slinkende voorraden de vervaardiging van betere sigaretten niet meer toelaat. En wanneer de betere sigaretten naar het front gaan, hebben we er ook vrede mee. Maar de sigarettenrooker van vandaag heeft het onhebbelijke gevoel, dat hij bij ieder pakje, dat hij koopt, wordt opgelicht.

Dezer dagen heeft een inspecteur voor de prijsbeheersching een vijftal sigaren- en sigarettenfabrikanten wegens prijsopdrijving beboet met resp. zestig-, zestig-, twintig-, tien- en éénduizend gulden. Wij gelooven, dat de man er beter aan had gedaan, deze bedragen met één of misschien wel twee nullejtes te verhoogen. Althans wanneer we een Burleigh rooken, voelen we meer voor 6 millioen gulden dan voor 60.000 gulden boete. In de motiveering van de opgelegde boetes wordt gezegd, dat de heeren „groote bedragen" onrechtmatig hebben ontvangen. Groote bedragen — dat is een rekbaar begrip. Wij weten intusschen niet wie harder gelachen heeft: de prijzen-inspecteur, die meende een vette kluif te hebben, of de sigarettenfabrikant, die er wat zijn verdienste betreft, met een paar kwartjes af kwam!

Naast de voor Nederland zoo belangrijke bezetting van Suri... amerikaansche troepen en den slag in de woestijn van Marm... plechtigheid welke verleden Dinsdag te Berlijn plaats greep ... Bulgarije, Denemarken, Finland, Kroatië, Roemenië, Slowakije ... tionale chineesche regeering tot het anti-Kominternpact toetr... het hoofdmoment van de afgeloopen week.

Het anti-kominternpact, dat in 1936 voor vijf jaar werd ... richt zich tegen de Komintern, de communistische internationale ... ter wereld haar ondermijnenden arbeid uitoefende en nog ... het draagt dus een zuiver defensief karakter. De omstandigh... staat, welke geheel volgens de communistische ideologie is ... en welks staatshoofd tevens de leiding in de Komintern heeft, ... oorlog is met de asmogendheden en hun europeesche bondge... leent aan deze verdragsverlenging een bijzondere beteekenis.

Voor alles wil dit zeggen, dat ook na de definitieve vernietig... Sowjet-machinerie, welke voor het grootste deel reeds voltrok... gevaar eener wereldrevolutie nog niet voorbij is, omdat de ... tern haar afdeelingen en cellen in bijna ieder land telt, terwijl ... het bondgenootschap met de angelsaksische wereld, juist in ... bieden haar propaganda openlijk kan voeren.

Vooral in dit verlengen van het anti-Kominternpact over de tijd ... van de sowjetvernietiging heen, ligt de vooruitziende, besche... preventieve waarde der op handen zijnde historische gebeurt...

Vanzelf richt zich dan de aandacht op het Driemogendheden... welk tegenover den verwoestenden arbeid der Komintern de nie... in verzekerde levensruimten stelt. Voor wat betreft de europeesch... ruimte is er nog plaats genoeg voor landen, die aan deze nie... ning wenschen mee te werken. En ook hieromtrent doen ge... ronde over het toetreden van nieuwe staten, vooral van die, w... reeds door den inzet hunner militaire krachten bij den strijd teg... sjewisten in de rijen der ordeningsmogenheden hebben gesch...

De wapenstilstandsverhouding tusschen Duitschland eene... verschillende west-europeesche mogendheden anderzijds is ver... de oorzaak, dat laatstbedoelde landen niet ter bijeenkomst zijn ... digd, hoewel het slechts gaat om een verlenging van het pact ... de staten, die reeds bij het anti-Kominternpact zijn aangesloten ... in de nog afzijdig staande landen behoefte wordt gevoeld aan ... dediging tegen de Komintern, lijdt geen twijfel, evenmin als h... zij op aanvrage met vreugde in het pact zullen worden opgeno...

Om misverstand te voorkomen, werd in de Wilhelmstrasse e... drukkelijk op gewezen, dat door de verlenging van het anti-K... pact het Driemogendhedenpact op geen enkele wijze iets ... actueele karakter inboet. Het Driemogendhedenpact berust op ... vistische beginsel van de nieuwe ordening in Europa en het Ve... terwijl het anti-Kominternpact de defensieve bedoeling in den s... het bolsjewisme tot uiting brengt.

De deelneming van D... aan de anti-Kominternp... was voor berlijnsche po... gen aanleiding erop te ... de souvereine positie v... ninkrijk Denemarken do... land volledig erkend wo...

De houding van het ... zoo volkomen democra... ook thans nog in slecht... ringe mate als nationa... tisch geldende Denema... nalaten ook in Nederla... indruk te maken. In be... heerschte n.l. tot voor ... een groote overeenst... inzichten ten aanzien v... tionale problemen en ... thans, dat men geensz... in ons land — onder Dui... nationaalsocialistische b... tenaren hoeft te zijn ge... met onvertroebelden bli... wistisch wereldgevaar ... onderkennen.

Wel zéér sterk steekt ... van de koninklijke deen... ring af bij de houding d... klijke nederlandsche reg... onder leiding en aans... Hare Majesteit de bols... bondgenooten nam! En ... deensch vrijwilligersle... Duitschland opgeleid ... den strijd in het Oosten ... zeer tot verheuging. Het ... n.l., dat ook het nederla... eenmaal den juisten weg ... komst zal vinden, wanne... meer gehoor geeft aan d... ringen der verjoodschte b... het Kanaal.

HET NIEUWS VAN DE WEEK

20 NOVEMBER — O.K.W.: In den slag in Noord-Afrika werden sterke Britsche strijdkrachten met zware verliezen teruggeworpen. Talrijke vijandelijke pantserwagens werden vernield. — It. w.m.b.: Strijd tusschen Ital. en Britsche pantserdivisies over een front van 150 km. — Gen. d. Fl. Wilberg verongelukt. — Overeenkomst tusschen de V.S. en Mexico betreffende petroleumvelden.. — Bestuurshervormingen in Fransch-Afrika: Generaal Weygand met pensioen; gen. Juin opperbevelhebber voor Fr. N.-Afrika, gen. Barraud v. Fr. W.-Afrika. — Autobus te Capelle a. d. IJssel te water: 15 inzittenden verdronken.

21 NOVEMBER — O.K.W.: 9000 br.t. voor de Britsche kust door snelbooten tot zinken gebracht. — It. w.m.b.: Bij Duitsche en Ital. tegenaanvallen op Britsche pantserafdeelingen in de woestijn van Marmorica werden talrijke vijandelijke pantserwagens vernietigd en gevangenen binnengebracht. — Balans van 5 maanden veldtocht in het Oosten: 1.700.000 v.km. terrein gewonnen, waarop 75.000.000 Russen wonen en ¾ der industrie is gevestigd: 3.792.600 gevangenen gemaakt; 389 divisies vernietigd; meer dan 22.000 pantserwagens, 27.452 stukken geschut en 15.877 vliegtuigen vernietigd of buitgemaakt; 47 oorlogsschepen tot zinken gebracht, 54 z... ...igd, 208 handelsschepen tot zinken gebracht, 122 besc...

22 NOVEMBER — O.K.W.: Rostov gevallen. — It. w.m.b.: Felle strijd in Afrika te land en in de lucht. Belangrijke verliezen der Britten aan menschen en materiaal. — Oberst Werner Mölders verongelukt. — Landdag van het Technisch Gilde in Utrecht.

23 NOVEMBER — O.K.W.: Nieuwe sucessen in het Oosten. In Noord-Afrika pl.m. 260 pantserwagens en pl.m. 200 gepantserde voertuigen der Britten vernietigd. — It. w.m.b.: De bezetting van Culquabert-Fercaber in O.-Afrika vindt bij de helfhaftige verdediging der stad tegen een overweldigende meerderheid vrijwel geheel den dood. — Britsche vliegtuigverliezen sinds 22 Juni: 1792. Volksstemming in Roemenië: 3.446.889 ja, 68 neen.

24 NOVEMBER — O.K.W.: Solnetsjnogorski, 50 km. ten N.W. van Moskou, genomen. Opnieuw succesen in Afrikaanschen slag. — Ned. emigrantenregeering te Londen maakt bezetting van Suriname door troepen der V.S. bekend.

25 NOVEMBER — O.K.W.: 16.500 b.r.t. voor de Britsche kust tot zinken gebracht. Verbitterde strijd in N.-Afrika. — It. w.m.b.: Felle strijd in Afrika. Zware verliezen der Britten in sector van Tobroek. — Bulgarije, Denemarken, Finland, Kroatië, Roemenië, Slowakije en Chineesch-nationale regeering treden toe tot anti-kominternpact. Plechtigheid te Berlijn.

26 NOVEMBER — O.K.W.: Britsch oorlogsschip door luchttorpedo getroffen, Britsch slagschip voor Solloem zwaar getorpedeerd, Britsche kruiser op den Atl. Oceaan tot zinken gebracht. Aanzienlijke terreinwinst in het Oosten. Twee Sovjet-oorlogsbodems door mijnen gezonken. **Bolsjewisten voor Moskou loopen over.**

…odsche smeerlapperij Roomsch-gesanctioneerd

…at pastoor Van Eden in Haarlem …der „goede boeken" verstaat

…ongeveer een half jaar is …lem gevestigd een „Biblio- …van Goede Boeken" en wel …Van Wickevoort-Crommelin- …een van de stille straatjes …Haarlem-Noord.

… is met deze bibliotheek in …dan één opzicht een vreemde …edenis. De eigenaar van de …een zekere Schilte, is nooit …zig, omdat hij in Amsterdam …café heeft. Vrouw en dochter …en de bibliotheek. De familie …uit Alkmaar en vestigde zich …rlem, toen Schilte den voor- …boeken van twee bibliotheken …gekocht, ruim 10.000 deelen, …e hij de „Bibliotheek van …Boeken" vormde. Het gezin …holiek en dus: censuur. Moe- … dochter begrepen wel, dat …er het door hen gekochte „ko- …heel wat „kaf" zou schuilen. …kwam een mijnheer, een goede … van den pastoor van de pa- … en die nam de zaak onder-…

…lig kunnen we aannemen, dat …stoor zelf ook wel met nauw- … de catalogus zal hebben …eerd.

… is nu het resultaat van deze …ur?

…jn onder die „Goede Boeken" …, die elke man zich zou scha- …aan zijn vrouw voor te lezen, … zulk een gemeenen inhoud …, dat iedere parochiaan van …pastoor zich aan „doodzon-… …schuldig maken door van …houd kennis te nemen.

…pastoor en zijn vriend hadden …n bedenken, dat een schoen- …zich bij zijn leest dient te …

…uurlijk is er wel een zekere … de censuur te ontdekken. …t het al direct op, dat de …door joden geschreven, zeer …smaak vielen van de heeren. … de gemeenste, zooals een …eld zal aantoonen. De boe- …e er voor het gewone publiek …zijn", zijn in den catalogus … potlood aangestreept. … er nog een andere cata- …, waarin vóór de getallen, …de de boeken genummerd …n letter is geplaatst. B, D of … volstrekt uit den booze. … vóór „volwassen intellectuee-… … „B", „onder voorbehoud" …wassenen.

…oorbeeld van een boek dat …ereen in deze bibliotheek is te verkrijgen (dus ook door kinderen of door de opgroeiende jeugd) is het werk „Amsterdam" van den joodschen vuilschrijver Maurits Dekker, uitgegeven bij den jood Andries Blitz.

Op blz. 58 van dat boek heeft de auteur het over de geschiedenis van een zekeren Michel da Silva, een jodenjongen, die „behoorlijk Nederlandsch sprak zonder Amsterdamsch accent.

Wij lezen daar o.a.:

„Nadat hij (Michel) zich eenig inzicht van het begrip handel gevormd had, begon hij zelf te stelen en voorzag hij een deel der Amsterdamsche bevolking tegen sterk verlaagde prijzen van talrijke kleine artikelen, die het leven van een mensch kunnen veraangenamen.

Zijn commercieele inzichten kwamen echter in conflict met die van zijn patroon en Micheltje werd na verloop van eenige maanden oneervol ontslagen. Verontwaardigd ging de jeugdige bediende heen, kocht van zijn laatste geld een doosje sigaretten en begon zijn stormloop op menschen en maatschappij. Allereerst kwam hij nu in betrekking bij een manufacturier, een man van middelbaren leeftijd, die, niet om redenen van commercieelen aard, een afkeer had van vrouwelijk personeel. Behalve Michel was hier nog een jongmensch van ongeveer denzelfden leeftijd in betrekking. Met deze twee knapen hield de winkelier in een achter den winkel gelegen kamertje, zoo nu en dan vertrouwelijke gesprekken, waarbij hij het hoofdzakelijk over den bouw van het menschelijk lichaam had. Op zichzelf waren deze lessen onaangenaam, in het begin zelfs eenigszins walginwekkend, maar de omstandigheid, dat men gedurende de les van zijn collega alleen in den winkel bleef en veilig een greep in de geldlade kon doen, maakte al het onprettige ruimschoots goed."

Vervolgens, op bladzijde 59 vertelt de joodsche vuilschrijver ons, hoe deze jodenjongen Michel da Silva aan een vrouw komt, een jodin natuurlijk.

„Op zekeren avond, terwijl hij in de Grand-Gala op het Rembrandtsplein tusschen twee bar-nonnetjes bij een glas champagne over de slechtheid dezer wereld zat te mediteeren, verscheen aan zijn tafeltje, tegelijk met den spelenden, door de zaal wandelenden violist de kleine Amor en stelde hem voor aan mejuffrouw Saartje Content, een joodsch asphaltnonnetje, wier kloosternaam Jenny luidde. Met een openheid en vertrouwen, die slechts tusschen rasgenooten bestaan kunnen, legde Jenny hem haar innigste innerlijkheid bloot. Zeker, zij was een tomeye, een publieke vrouw, maar . . . .dat was haar schuld niet.

Later, toen zij een paar jaar getrouwd waren, wilde Micheltje het voor Jenny wel weten, dat hij eens tegen den wil van zijn moeder een h o e r t o t v r o u w g e n o m e n h a d."

Micheltje komt later in de gevangenis terecht, en, de jood Dekker schrijft:

„Toen hij weer vrij kwam, was hij inschikkelijk en menschelijk genoeg om het goed te vinden, dat Jenny, die tijdens zijn afwezigheid weder tot haar vroeger beroep was teruggekeerd, haar werkzaamheden bleef voortzetten."

E e n p r a c h t i g o p v o e d k u n d i g b o e k v o o r d e R o o m s c h e j e u g d, nietwaar, uit de bibliotheek van Goede Boeken. Maar het wordt nog mooier.

Op bladzijde 101 vertelt de auteur de geschiedenis van twee dieven, die aardappels gestolen hebben:

„Weet je wat," zegt Frits, „we vreten ze op." Zij naar het eethuis van Trompetter in de Amstelstraat. Twee biefstukken met aardappelen besteld, met korting, omdat ze de piepers zelf meegebracht hebben. De aardappelen die er over waren, hebben ze meegenomen naar Tante Kee op de Raamgracht. Zijn ze ook als kind in huis, slapen om beurten bij Willy, da's haar dochter, of bij Coba, da's haar nicht.

Zegt Willy hem laatst, dat ze al zes weken over tijd is. „Mot je bij mij niet wezen," antwoordt hij, „dien je klachtenbriefje maar bij Frits in." Zij naar Frits. „Nee" zegt Frits, „dat zijn zaken, die mij niet aangaan, mot je bij Jaap voor wezen"."

Wij vervolgen de bloemlezing uit dit Goede Boek, dat door de herderlijke censuur vrijgegeven is voor iedereen, met een meer dan schunnig verhaaltje, zooals slechts een vunzig jodenbrein kan uitdenken. Het gaat over twee kinderen (bladzijde 214).

„Kom maar mee," antwoordt Coba, „ik weet iets fijns. We zijn getrouwd en daar in de kuil is ons huis." In de kuil zitten de twee kinderen dicht bij elkaar. Met haar arm om Dolf's schouder heen vertelt Coba, dat haar zuster Lies, die ook aan het tooneel is, een jongen heeft, die 's avonds wel eens op visite komt. Als Johan er is, mag zij nooit in de kamer komen, maar zij weet toch lekker wel, wat die twee samen uitvoeren.

Of Dolf ook weet, hoe de kindertjes op de wereld komen? Dolf antwoordt, dat de kindertjes uit den buik komen. Coba vertelt nog meer van haar groote zuster. Dikwijls zit Lies op Johan's schoot met haar armen om zijn hals. Moet Dolf maar eens kijken, zoo doen ze altijd. Gek hè? Dolf vindt het heelemaal niet gek.

Coba speelt met haar vriendje en deze laat gewillig alles met zich doen, komt onder de bekoring van het spel. Het meisje, volmaakt vrouwtje reeds, heeft de leiding, prikkelt de nieuwsgierigheid van den jongen, die steeds meer geheimzinnige bijzonderheden vernemen wil. Eigenlijk weet hij alles, wat Coba hem vertelt reeds, maar nimmer speelde hij dit spel der groote menschen. Altijd was het voor hem als een vreemd, een beetje griezelig sprookje. Nooit heeft hij kunnen vermoeden, dat het griezelige zoo prettig kan zijn. Het spel wordt opwindend, de spanning wordt grooter en Dolf, eerst slechts aandachtig luisteraar, gaat, toegevend aan een drang, die plotseling bij hem opgekomen is, tot een handeling over. Nu is het spel pas volmaakt. . . ."

Iets verder geeft een jonger broertje, die alles gezien heeft, bericht aan de ouders. De taal, die daarbij gebruikt wordt, kan men in geen enkel blad, behalve dan in joodsche geschriften, afdrukken.

Dat zijn zoo eenige aanhalingen uit een boek, gecensureerd door een pastoor en zijn vriend. Uit de Bibliotheek van Goede Boeken, te Haarlem.

Betreft dit moois misschien een enkel geval, dat den heeren door de vingers geglipt is? Zeker niet. Wij hebben al eerder opgemerkt, dat er een l i j n in de keuze der boeken en dus in de censuur is waar te nemen. Heel wat boeken, die men werkelijk g o e d e boeken noemen kan, zijn door de heeren geschrapt, voornamelijk van niet-Roomsche schrijvers of schrijfsters. Balzac b.v. kan geen genade vinden, evenmin als Marie Corelli, van wie maar liefst 15 stuks geschrapt werden.

Maar Vicky Baum prijkt met dertien werken, w.o. Vrouwenbad, Helene Willfuer, Shanghai-Hotel, enz.

Van de jodin Carry van Bruggen vindt men seven boeken. Van den jood Cohen drie. Van Cohen—de Vries twee. Van den vuilpoets Maurits Dekker maar liefst vijf. Van welk gehalte die zijn, kan men uit het bovenstaande lezen!

Wie ook genade vond in de oogen van de heeren is.... Den Doolaard. „Komedianten trokken voorbij" van Fabricius werd echter veroordeeld. Feuchtwängler is toegelaten. En evenzeer natuurlijk de boeken, zoo bij uitstek geschikt voor een Roomsche bibliotheek, van den jood Sa-

(Vervolg op pag. 8)

(Vervolg van pagina 4)

JODEN HEERSCHEN IN DE VEREENIGDE STATEN

American Jewish Congress geheeten; een afdeeling voor spionnage- en oorlogszaken, waartoe de internationale joodsche vrijmetselaarsloge B'nai B'rith (Independant Order of B'nai B'rith) bevoegd is.

Voorts zijn er een financieele afdeeling, Joint Distribution Committee en een afdeeling voor arbeidszaken, American Jewish Labor Committee geheeten.

Elk dezer afdeelingen telt 'n aantal leden, geziene joden. De hoogste, leidende personen van elk dier afdeelingen vormen tezamen „The American Jewish Joint Consultative Council", den Oppersten Raad van het Jodendom. Deze is op 22 Juni 1933 te New-York door de bemoeiingen van den jood Alfred M. Cohen in het leven geroepen, en de stichting daarvan werd door de joodsche kopstukken in de geheele wereld en in de joodsche pers algemeen als een daad van buitengewoon groot belang begroet.

Dadelijk werden in de groote amerikaansche en europeesche staten onderafdeelingen samengesteld, waarvan we hier slechts noemen de „Alliance Israélite Universelle" te Parijs, de „Zentralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens" te Berlijn, de „Anglo-Jewish Association" te Londen en de landelijke afdeelingen van den wereldbond „Agudas Jisroel" der wetgetrouwe joden, alsmede de „Jewish Agency" in Palestina. In Frankrijk maakt ook — en dit feit is zeker teekenend — de Opperste Raad van het Grand Orient de France, van den belangrijksten tak der Fransche Vrijmetselarij dus, deel uit van bovengenoemden Oppersten Joodschen Raad.

Het kan niet in de bedoeling liggen hier ook nog de landelijke onderafdeelingen van de hierboven genoemde hoofdafdeelingen van de Joodsche Wereldregeering te bespreken; belangstellenden kunnen verschillende gegevens daaromtrent in „Juda entdeckt Amerika" van Othmar Krainz, blz. 117-127, vinden.

Alleen willen we nog daaruit vermelden, dat het bestuur van het amerikaansch-joodsche Congres in 1938 bestond uit den rabbijn Stephan S. Wise te New-York als voorzitter, Louis Lipsky als vice-president, Jacob Leichtman, penningmeester, Joshua L. Goldberg, secretaris en den rechter Nathan D. Perlman als voorzitter van 't Executief-Comité, terwijl 't bestuur van de zeer machtige joodsche grootloge B'nai B'rith (Zonen des Verbonds) bestond uit: Alfred M. Cohen, grootmeester (sedert vervangen door Henry Monsky); Isidore M. Golden en Archibald A. Marx, vice-presidenten, Joseph W. Salus, groot-thesaurier en Maurice Bisgyer, executief-secretaris.

Deze joodsche groot-loge omvat, over de geheele wereld verspreid, ongeveer 600 loges.

Al vele jaren beschikt het jodendom over een zeer uitgebreid geheim spionnage-stelsel met vertakkingen, die tot in politieke, sociale, economische en godsdienstige kringen van alle volken reiken. Ongeveer 5000 betaalde en 50.000 gratis werkende personen zijn eraan verbonden en de hoofdzetel bevindt zich te New-York. Ook beschikt het jodendom over een streng geheim gehouden, uit joodsche gangsterkringen aangeworven „liquidatie-apparaat", dat den naam draagt: „American Vigilant Association" (Amerikaansche Waakdienst).

De leden daarvan hebben zich verbonden op bevel bepaalde aangewezen „gevaarlijke" vijanden van het jodendom uit den weg te ruimen.

De organisatie stond onder leiding van den hierboven genoemden Samuel Untermyer (thans overleden).

Herhaalde ontkenningen van deze feiten kunnen de waarheid van de door Othmar Krainz gedane onthullingen niet te niet doen.

Hiermede meenen we van onze wekelijksche uiteenzetting van het Joodsche vraagstuk afscheid te moeten nemen, niettegenstaande nog tal van kanten daaraan niet of niet voldoende belicht zijn geworden. We noemen daarvan hier slechts: „De Protokollen der Wijzen van Sion" en al wat daarmee verband houdt, alsook de uitspraken van vooraanstaande Joden en van beroemde niet-Joodsche politici, geleerden en kunstenaars betreffende het Jodendom en zijn verderfbrengende eigenschappen.

We willen onze serie artikelen besluiten met de bekende uitspraak:

„Wie van het jodendom eet, sterft er aan."

of anders gezegd:

„Wie met het jodendom verkeert, gaat er aan te gronde."

We hebben immers gezien, hoe het Sumerische Rijk, het Babylonische, het Kretische, Karthago en het Romeinsche Rijk door het jodendom ten ondergang gedoemd waren. We hebben beleefd, hoe in den modernen tijd het zoo krachtige Duitsche volk door het jodendom aan den rand van den afgrond kon gebracht worden; hoe Rusland in een toestand van zedeloosheid en verwildering gebracht is door datzelfde jodendom; hoe Spanje slechts ternauwernood door de vastberadenheid van zijn Caudillo aan dit lot is ontkomen; hoe Frankrijk en het machtige Engeland door het jodendom verdorven en misleid, hun ondergang zijn tegemoet gegaan. En aan eigen lijf hebben we gezien en gevoeld, hoe het jodendom uit alle macht werkte om onze oereigen zeden en gewoonten in discrediet te brengen, om ons van onze voorouders te vervreemden en ons allerlei wezensvreemds op te dringen. Onze kunst en wetenschap werden in volksvreemde banen gedwongen; joodsche ontaarde schilder- en beeldhouwwerken verschenen als ornament op onze tentoonstellingen en joodsche muziek in onze concertzalen, joodsche geneeskunde, die alles tot de prikkels van het sexueele leven terugbracht, deed haar intrede in de collegezalen onzer universiteiten.

We hebben ondervonden, hoe zij zich van een belangrijk deel van onzen handel en onze industrie hadden meester gemaakt en hoe corruptie een belangrijke rol ging spelen in onze politiek en ons geheele openbare leven.

We eindigen onze reeks artikelen over het joodsche vraagstuk dus met den wensch, dat veler oogen daardoor voor het joodsche kwaad geopend mogen zijn en open mogen blijven.

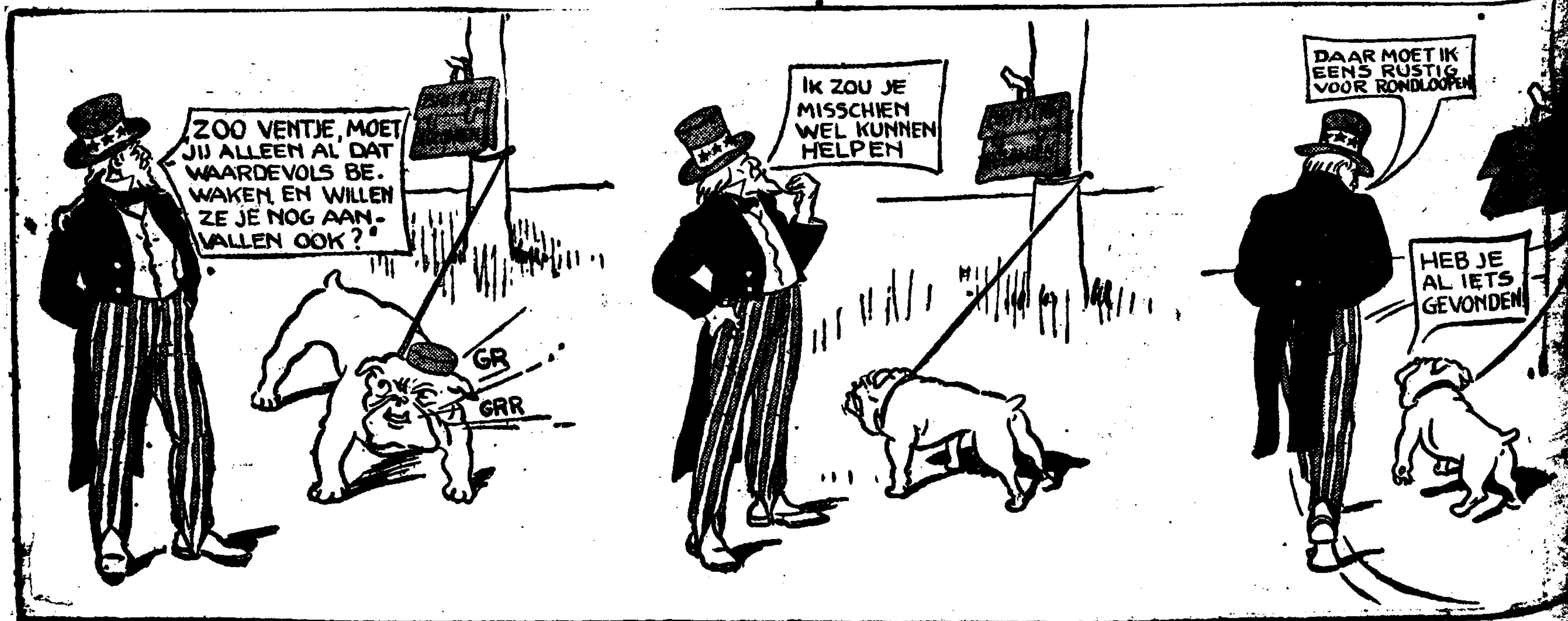
(Vervolg van pag. 7)

JOODSCHE SMEER

muel Falkland, oftewel Heyermans. 24 stuks „P... en niet minder dan tien zijn vrijgegeven. H... oeuvre van A. M. de J... krijgbaar, doch het we... terlinck werd geschrap... den als „Joden zonder ... ketende Joden", moge... door iederen katholiek ... den, evenals alle boek... jood Querido, te weten... maar „De Zondaar" v... Wijhe-Smeding werd v... boeken van den jood ... (acht stuks) werden ... Boeken" verklaard, m... liefde woont" van Stij... „De Wandelende jood" ... om enkele voorbeelden ... niet.

Wij meenen hiermede ... het volksgevaarlijke ka... de Haarlemsche „Biblio... goede Boeken" te heb... En het behoeft voor ge... kend mensch eenig na... dat dergelijke verzamelpl... giflectuur, waarmede het ... volksdeel stelselmatig ... wordt vergiftigd, g r o n d... worden gezuiverd, dan ... weg geruimd.

In het algemeen zal h... liere) bibliotheekwezen ... land aan een doeltreffe... nisatie onderworpen die... De ergste anti-Duitsch... heeft men er gelukkig ... derd, maar boeken die ... punt van n e d e r l... volksopvoeding gevaarl... delijk zijn, kunnen nog ... een worden gelezen. D... autoriteiten zullen hier ... tige hand moeten ingrijp... met den grootsten spoed... leesseizoen zoojuist een ... heeft genomen. Duizend... in Nederland kunnen d... brandstapel. En vele ... zenden zullen aan een ... ring moeten worden o... en voor een bepaald... marge verboden moet... Wij hopen, dat het D... voor Volksvoorlichting ... derhavige kwestie aa... schenken en de scherp... fende maatregelen ne...

ISAÄC DA COSTA ALS „NATIONAAL" DICHTER

In zijn vermaarde geschrift „Het Jodendom in de muziek" heeft Richard Wagner er de aandacht op gevestigd, dat de Joden nimmer een eigen kunst en kultuur hebben gehad. Dit is te verklaren uit het gemis aan een *eigen Joodschen* geestesbodem. Hun gedachten hebben de Joden altoos moeten uitdrukken in een taal, die de hunne niet is en evenzoo nemen zij, onder verschillende volken verspreid, altijd deel aan een kultuur, waar zij van nature vreemd tegenover staan. Zoo moeten zij vanzelfsprekend denatureerend, ont-„aard"-end, verjoodschend inwerken op iedere volksche kultuur. Het heeft wel den schijn, dat zij aan den kultureelen opbouw onder de volken deelnemen, maar het blijft toch in den grond niets anders dan een na-aperij, want een overnemen van denkbeelden en geestesgoederen en deze verwerken in een vorm, die voor hen zelf vreemd is.

Zoo lang de muziek een werkelijke volksche levensbehoefte was, tot aan den tijd van Mozart en Beethoven, heeft er nooit een Joodsch componist bestaan, zoo merkte Wagner op. Het was eenvoudig ondenkbaar, dat een totaal vreemd element aan een volksche kunst deelnam. Eerst toen de muziek tot een handelsobject werd en een mode voor beschaafde en rijke menschen, begonnen de Joden zich voor de muziek te interesseeren. Nauwelijks waren de Joden tot muziekbeoefenaren geworden, of de blonde menschen werden van het podium der concertzalen verdrongen. Evenzoo ging het met de dichtkunst, zegt Wagner. Tot Schiller en Goethe heeft nooit een Jood behoefte gevoeld om in onze taal te dichten. Zoodra echter „het dichten tot een leugen werd", d.w.z. niet meer aan een innerlijken drang ontsproot, werd het een „vak" voor beschaafde Joden. „Nooit voelde de Jood zich gedrongen iets bepaalds, iets noodzakelijks en werkelijks uit te drukken," zegt Wagner. Het eenige, waartoe hij zich waarlijk geroepen voelt is een „reform" op alle gebied, zoowel zedelijk als kultureel. De Jood streeft er allerwegen naar de toepassing zijner *eigen* Joodsche sexueele opvattingen en kultureele denkbeelden in de samenleving der arische volken.

Er zijn typisch *Nederlandsche*, maar er zijn ook typisch *Joodsche* waarden, die men wel terdege moet onderscheiden. Wat Nederlandsche Joden uitrichten of van hen afkomstig is, is daarom nog niet karakteristiek voor het Nederlandsche volksdom of mag met zijn zedelijke en geestelijke leven in verband worden gebracht. Het volgende moet ons toch duidelijk zijn: net zoo min als de Fransch-Joodsche zwendelaars Stavisky en Nathan Tannenzapf een schande beteekenen voor het Fransche volk, net zoo min kunnen begaafde Nederlandsche Joden op zich zelf den trots uitmaken van het Nederlandsche volk (dit zou bovendien pronken zijn met andermans veeren), maar *wel* voor het Jodendom.

Bij de beoordeeling van hetgeen de Joden voor ons volk hebben beteekend, moeten wij van het standpunt uitgaan, in hoeverre de Joden er toe hebben meegewerkt, *dat wij als volk onszelf gebleven zijn* en zij dus waarlijk hebben bijgedragen in de moreele en geestelijke verheffing van ons volk en de ontwikkeling van het *Nederlandsche volkseigene* hebben bevorderd, door het scheppen niet van Joodsche, maar van positieve, *echte Nederlandsche volkswaarden.* Wij hebben ons daarbij tevens af te vragen, in hoeverre de Joden den geuzengeest, het karakter en de kultuur van ons volk bewust in de Joodsche richting hebben gestuurd, d.w.z. hebben doen verjoodschen en ons volk met typisch Joodsche denkbeelden hebben doordrongen en aan hun rasvreemde belangen hebben dienstbaar gemaakt.

In ons land was Isaäc da Costa (1798—1860) de eerste Jood, die onze Nederlandsche dichtkunst heeft beoefend en natuurlijk beroemd werd. Da Costa was een bekeerde Jood, die in 1822 tot den Gereformeerden godsdienst was overgegaan. Abr. Kuiper had in 1879 in „Ons Program" over den Jood in het algemeen geschreven: „Hoe gastvrij men hem ook bejegene, hij blijft zich een vreemdeling in uw midden gevoelen, onder de natiën verstrooid, maar zonder een kind der natiën te worden" (blz. 176). Het kan niet anders, of Kuiper moet daarbij ook aan da Costa hebben gedacht, waarvoor in die tijden een hoogst overdreven ophef werd gemaakt. Juist da Costa is het voorbeeld van een Jood, die ondanks het feit, dat zijn voorouders sedert twee eeuwen in Nederland leefden, hij zelf tot den Christelijken godsdienst was overgegaan en aan het Nederlandsche geestelijke en cultureele leven heeft deelgenomen (tot zijn omgangskring behoorden o.a. Bilderdijk, D. J. van Lennep, Willem de Clercq, Groen van Prinsterer, Messchert, Koenen, Nic. Beets, Hasebroek en Schwartz), toch eigenlijk typisch on-Nederlandsch is gebleven en geen sikkepitje van het Nederlandsche volkseigen in zich heeft willen opnemen. Dit zal aan de hand van eenige zijner gedichten worden duidelijk gemaakt.

In zijn gedicht „Israël" zegt da Costa van zijn rasgenooten, dat zij „zijn broeders van het uitverkoren zaad, wier heilige glorie nooit vergaat" (vers 1). De Joden voeren het „heilig bloed in de aderen" (vers 2) en zijn „de keurlingen der keurelingen" (vers 4), waarmee da Costa zich zelf en zijn rasgenooten zeer ver boven de Nederlanders verheven acht. In het 5e vers verwerpt hij met beslistheid Nederland als zijn vaderland en verklaart dat „het heerlijk Oosten zijn *waar en eenig* vaderland" is.

Dan vervolgt hij, dat de Joodsche messias zal verschijnen (vers 7), die aan de Joden den engelenrang (!) zal teruggeven (vers 8), dien zij eenmaal onder de volken hebben bekleed. Hieruit blijkt, dat al bekeert zich de Jood, daarmee toch niets veranderd is, zooals ook Luther beaamt, want hij blijft in Jezus den messias zien, die de macht van Juda zal herstellen en zijn wereldheerschappij verzekeren, terwijl God de gemonopoliseerde god der Joden blijft, die alles ten behoeve zijner Joodsche uitverkorenen regelt en waaraan alle volken ondergeschikt zullen worden gemaakt. In vers 6 dicht da Costa dan ook:

> Wij zijn het volk nog der Hebreeuwen,
> Gij der Hebreeuwen God — ook nu!

In vers 10 verklaart da Costa, dat de verdraagzaamheid der Ariërs voor de Joden *nietig* is, van geen waarde, want de Joden verwachten een andere redding. Spoedig zal n.l. het goddelijk vonnis worden geslagen, waarbij de Joden „heerlijk" zullen worden en de niet-joden „veracht"!

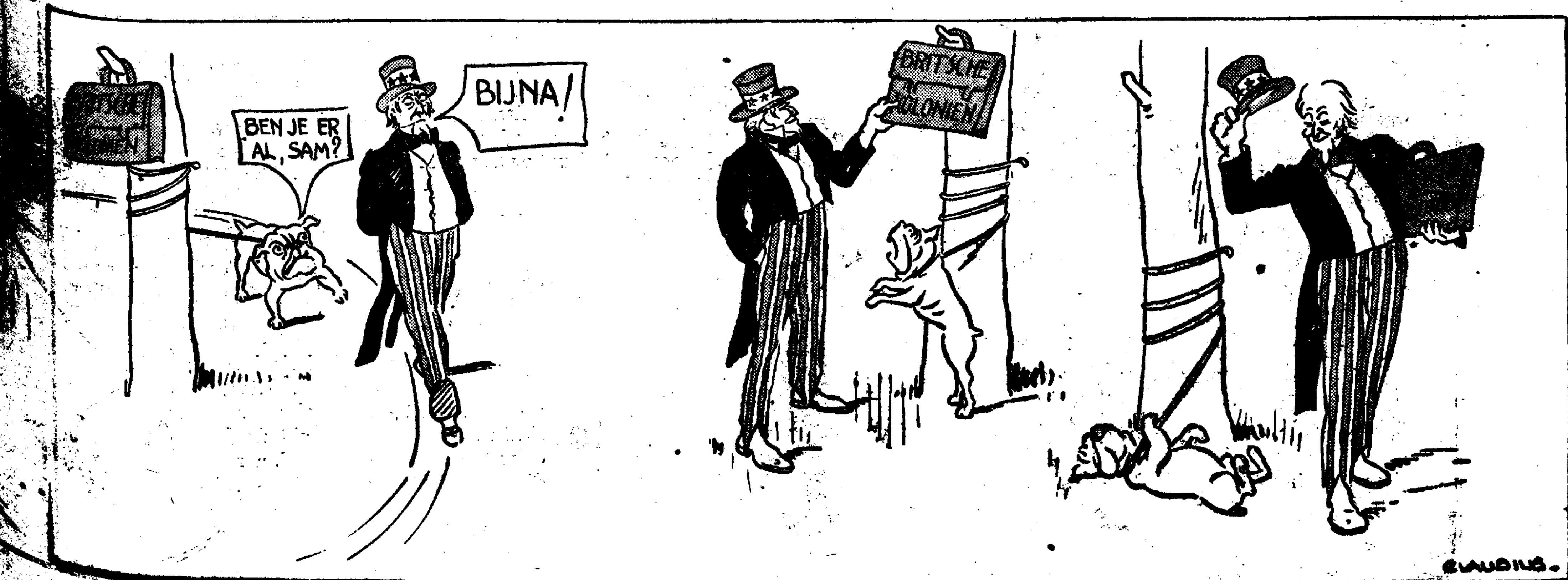
In een gedicht, dat opgedragen is aan den theologisch student H. P. Scholte, geeft hij dezen den raad om in zijn leven „met tranen en gebeden te strijden over Sions Smarten en weeën", daarmee alweer de Joden in het middelpunt van ons Nederlandsche streven plaatsend. De heiligste en hoogste roeping van het volk wordt door da Costa vertolkt in zijn profetischen wensch, „dat Nederland eenmaal nog zal worden tot een geestelijk Israël". Hij zei dit in de volgende dichtregelen:

> (dat) Neêrland eenmaal nog herstel!'
> tot een geestelijk Israël!
> God Nehemja's! o zie neer!
> doe 't gelukken! U zij de eer.

Wij kunnen met dit Jodenideaal allerminst instemmen, want als dat gelukken zou, *dan zijn de Joden niet tot Nederlanders, maar omgekeer de Nederlanders tot kunstjoden* geworden. En dit is juist, wat wij *niet* begeeren, want 't zou gelijk staan met den volstrekten ondergang van ons Hollandsche volksdom. Intusschenmoeten wij toch erkennen, dat wij al aardig op weg zijn naar dit Joodsche ideaal.

Er is nog een gedicht van da Costa, dat om verschillende redenen onze aandacht waard is, n.l. „De tocht uit Babel". In de eerste plaats bevat dit gedicht vele, naar onze Hollandsche begrippen onverstaanbare beeldspraken; b.v. „zijn stem doorslingerden de tonen harp", „de koelte van den slaap blies over het veld", „de dun gewiekte balsemlucht", „een zwellend hart", enz. Boven dit gedicht plaatste da Costa het motto: „De scepter zal van Juda niet wijken" (Gen. 49 : 10). Hij herinnert aan Juda's *oppermacht* en eindigt met de profetie van Nahasson. Da Costa zegt hiervan, dat de dweepzucht (der Christenen) haar zwaard over de aarde zwaait om Israël's *ouden* godsdienst te verdelgen; maar dat zal vergeefsch zijn, want „de koninklijke staf, dien God aan Juda tot erfgoed gaf, zal met den ouden roem worden herboren en *de volken zullen Juda vereeren en hunne vorsten zullen zich vernederen voor zooveel majesteit!"*

Da Costa dichtte in het Nederlandsch, *maar hij voelde en dacht Joodsch!* P.K.

ROOSEVELT OF HITLER?

De oppergangster Roosevelt,
de hoeder van de macht en 't geld
zijner geliefde Joden,
heeft eens te meer zijn taak verricht
en deed zijn harden knechtenplicht
gelijk hem werd geboden.

De Jood maakte hem Hoofd van Staat
en goot hem vol met Joodschen haat
tegen wat mensch'lijk recht is;
en zoo verloor hij door den tijd,
naar Joodschen aard, het onderscheid
tusschen wat goed en slecht is.

en goot hem vol met Joodschen haat...

Hij handelt steeds naar 't hoogst gebod,
Van Jahwe, Juda's ouden God,
en neemt wat hij kan pakken —
zorgvuldig mijdend het gevaar,
gelijk een Joodsche woekeraar —
uitsluitend van de zwakken.

Hij maakt als echte Jodenknecht
voor „democratisch menschenrecht"
geweldige reclame
en krijt dat woord hysterisch uit
en — stal dan nu, als laatste buit,
ons rijke SURINAME!

voor „democratisch menschenrecht"...

Natuurlijk is er een accoord,
echt democratisch, zooals 't hoort,
met 't tuig daarginds in Londen,
dat zich daar nog in dezen tijd
regeering (!) noemt en Majesteit (!)
en wroet in onze wonden....

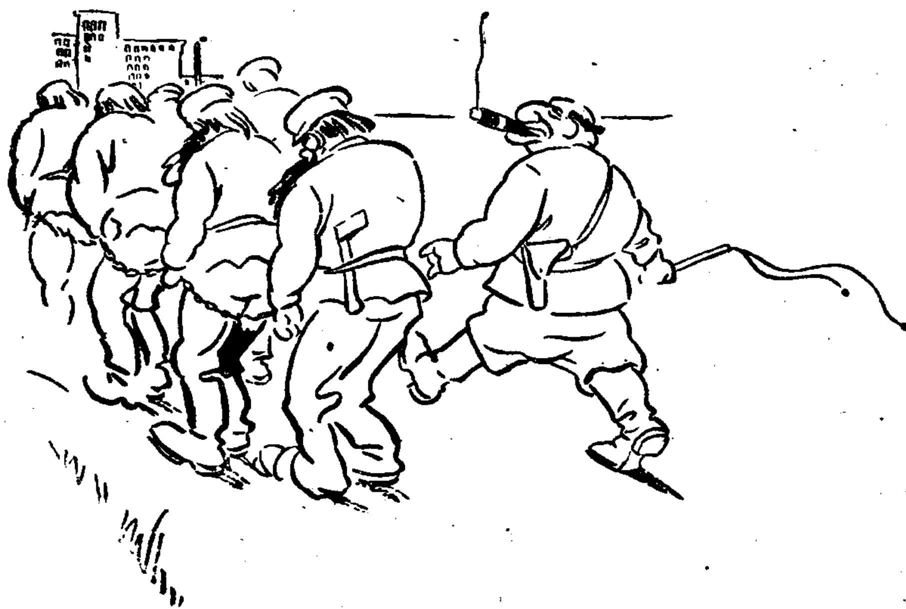
dat van gestolen goud daar leeft,
dat land en eer versjacherd heeft
voor eigen baat en voordeel
en zich zoozeer in haat verteert,
dat het met Stalin coquetteert!!
Mijn Volk, spreek thans Uw oordeel!

In 't Oosten maakt de bolschewiek,
een bloedig-wreede Jodenkliek,
de werkers tot haar slaven.
En in het Westen kweekt de Jood
door 't kapitaal bewust den nood,
die 't werkersdom doet draven!

En beider doel is: heerschappij!
Het menschdom moet in slavernij
voor Joodsch geboefte kruipen!
Is dat bereikt door 't knechtenbroed,
dan zal ook nog dier knechten bloed
van Jodenklauwen druipen!

Zoo liegt en kuipt in West en Oost
de Jood en hitst en spant het kroost
der and'ren voor zijn wagen.
Maar in Europa staat een Man,
die dat voor óns verhoeden kan
en die daarin zal slagen!

Want Hitler strijdt voor werkersrecht!
Zijn prachtig Volk staat in 't gevecht
om vrijheid voor ons allen!
Hij kende 't plan der Jodenkliek,
van Wallstreet en van bolschewiek.
De laatste is reeds gevallen!

die 't werkersdom doet draven....

Ons werelddeel is vrij! Maar toch
woelt nu het beest in 't Westen nog
en brult zijn oude leuzen.
Hier hij, wiens Volk zijn bloed vergiet
en ginds de oude parasiet....
Mijn Volk, bepaal Uw keuze!

Hier hij die recht en arbeid eert,
ginds hij die steelt en annexeert....
De jodentronie tart U!
Hier hij die Nieuw-Europa bouwt,
ginds hij die goud op hoopen sjouwt..
Mijn Volk, wat zegt Uw hart U?

Wie nog een rest van eer bewaart
naar ouden trouwen Geuzenaard,
die mag thans niet meer dralen,
maar luist're naar het bloed dat bindt!
Wie eigen Volk en Land bemint,
moet nu zijn keus bepalen!

In 't Oosten ligt de Jood geveld,
maar 't Westen zendt, met ruw geweld
de Joodsche moordmachine.
Wie nu den roep des tijds verstaan,
die gaan ten strijd op d' oceaan
en kiezen de marine!

Wij zijn van ouds het dek gewend,
de zee is juist óns element
om Juda's macht te breken,
om op John Bull, als knecht van Saul,
onzen De Ruyter en Oom Paul
nu eindelijk te wreken.

Dan wordt eens door het nageslacht
al wat gij deedt devoot herdacht.
Dit Vaderland blijft heilig!
Door 't grootst genie van allen tijd
Wordt deze strijd, *Zijn Kamp*, geleid
en de uitslag is dus veilig.

Speciale

Sinterklaas-aanbieding

VOOR LEZERS VAN „DE MISTHOORN"

* WIJ BRACHTEN DE ONDERSTAANDE BOEKEN EN BROCHURES IN EEN SINT-NICOLAAS-PAKKET BIJEEN, ALS UITERST VOORDEELIGE, EENMALIGE AANBIEDING

„Arnold Meyers Maskerade"

door DR. ALFRED HAIGHTON

„2000 jaar bedrog"

door MARCUS ELI RAVAGE

„De Protocollen v.d. Wijzen v. Sion"

Tekstvertaling J. NIJSSE - Inleiding DR. P. MOLENBROEK.

„Die arme Joden"

door DR. P. MOLENBROEK

„Het Lied van Levie"

de berijmde geschiedenis van het jodendom in Nederland,
met vele illustraties, gedrukt op zwaar kunstdrukpapier.

„Uit de Keuken van de O.Z.O.-Commissie"

handelende over de organisatie van het bedrijfsleven in Nederland.

PRIJS SLECHTS.. **f 2.--**

(franco huis f 2.20)

BESTELT NOG HEDEN!

Nog steeds overvolle jodentreinen!

Reizende Joden dienen te worden afgezonderd

Joodsche en vele arische ondernemingen hadden tot voor korten tijd ... uitsluitend joodsche reizigers in hun dienst. Van alle steden uit ... zonden zij dag-in dag-uit de provincies in, en vergaten bij hun bezoeken ... niet de kleinste dorpen. Het grootste deel van deze joodsche vertegenwoordigers maakte bij zijn reizen gebruik van den trein. Wie elken ochtend ... spoor reist, weet, dat op bepaalde uren de joden onder het publiek ... in de meerderheid zijn.

Het is een uitermate onaangenaam feit, dat nog steeds de treinen die ... schen 8 en 10 uur van de groote stations in het Westen des lands ... trekken en daar tusschen 5 en 6 uur 's avonds terugkeeren, overvuld zijn ... joden. Een groot deel van het arische publiek ergert er zich iederen ... gen opnieuw aan, dat het tusschen deze jodenmassa's gepakt, vervoerd ... worden. Wij doen daarom een dringend beroep op de autoriteiten ... danige maatregelen te treffen, dat het joodsche reizigersvervoer tot ... uiterste minimum beperkt wordt. Wellicht kan men de directie van de ... Spoorwegen, die in dit opzicht van geen enkel frisch initiatief blijk ... ft, de wenschelijkheid van een aparten jodenwagen op drukke uren en ... aparte jodencoupé's voor de overige gedeelten van den dag, onder het oog ... gen. De electrische en Dieselelectrische treinen in het westen en midden ... lands leenen zich daar uitstekend voor.

Het zijn de joden, die in den trein ... hoogste woord voeren. De ... handelsreiziger is wel de allerongenaamste medepassagier, dien ... in een treinafdeeling kan ... treffen. Tien tegen één, dat hij ... vraagt hem uw plaats af te ..., omdat hij niet tegen de tocht ... niet vooruit of achteruit kan ..., of graag naast een rasgenoot wil zitten met het doel ... id een gesprek te beginnen, ... de andere reizigers hindert. ... vóór de trein rijdt komen de ... kaarten reeds voor den dag. ... er niet genoeg joden aanwezig ... het spel te beginnen, dan wordt ... ontbrekende ergens met veel ... vandaan gesleept. Een koffer ... uit het net gehaald en dient ... speeltafel. Dikwijls gaat het spel ... hooge bedragen. Er wordt ge... , geschreeuwd en gescholden, ... eer een der spelers een stom... uithaalt. Hooren en zien ... at dikwijls het lezend arisch ... ek. Spelen de heeren joden ..., dan worden er echt jiddische ... pen getapt: hoe gemeener, hoe ... Wie de aanwezigen zijn, is van ... belang. De hoofdzaak is, dat ... zelf voldoening vinden in hun ... ontapperij. Zijn er vrouwen ... wezig, dan probeeren deze ... ande joden door een min of meer ... gde mop het terrein te verkennen en lijkt dit nogal gunstig, dan ... en ze pas goed.

Hetzelfde herhaalt zich 's middags, ... er de heeren op de terugreis ... Ook dan nemen zij niet de minste consideratie ten aanzien van ... ige ariërs. Zelfs valt het op, ... de jood vreemdeling blijft, ... lechts oog heeft voor zijn rasgenooten en zich eerst met de ... bewoners bemoeit als er wat ... en is. Krijgt hij de kans, dan ... t hij een arischen reiziger uit ... oren over zijn relaties. Soms ... leest, begint hij een gesprek ... zijn buurman over de lectuur, ... te vragen, of het zijn mede... überhaupt interesseert. Hij ... gehoord worden, want zijn ... op hetgeen hij las is immers ... De jood dwingt door zijn geschreeuw iedereen tot luisteren. Zijn overslaande stem, zijn arm- en handbewegingen vullen de geheele coupé. De aanwezigen zijn meestal sprakeloos over zooveel brutaliteit en laten den jood begaan, omdat zij weten, dat een antwoord een nieuwe vloed van woorden zou veroorzaken. Heeft hij geen gelegenheid een gesprek aan te knoopen, dan schuifelt hij in voortdurende onrust heen en weer, bijt op zijn nagels, krabt zijn hoofd, peutert in zijn tanden, neus of ooren, zuigt met veel gesmak op een of andere zoetigheid en openbaart op alle mogelijke manieren zijn walgelijke onsmakelijkheid.

De trein-jood is vies, opdringerig en aanmatigend en lijdt in hooge mate aan zelfoverschatting: alle hoedanigheden van het hebreeuwsche ras.

Een groot deel van de joden uit Amsterdam, die niet meer met hun manufacturenstalletjes aan de Nieuwmarkt mogen staan, of anderszins hun oude beroep moesten opgeven, zijn nu op de provincies losgelaten. 's Morgens vroeg vullen zij de treinen naar het Zuiden en Oosten. Hoofdzakelijk trekken zij naar afgelegen dorpen en gehuchten, waar de menschen niet precies de stijging van de waarde van goud, antiek, enz., hebben gevolgd. Daar trachten zij dan hun slag te slaan. Zij huren in het dorp een kamer, plaatsen een advertentie in het streekblaadje en het contact is tot stand gebracht. De provinciaal, die niet met de trucs van de joden bekend is, laat zich lijmen, vliegt er in en wordt bezwendeld.

Ons werd verteld van een jood, die in een gehucht op de Veluwe op een afgelegen boerderij een paar antieke vazen had gezien, die prijkten op een oude kast. Hij wilde mèt de kast de vazen koopen, maar slaagde er door de vasthoudendheid en achterdochtigheid van den boer niet in. De vazen — dat stond bij den jood vast — waren van groote waarde en de boer wist dit niet. De jood bekeek de kast van alle kanten, betastte de deuren en — hoe het gebeurde, begreep de boer niet — de kast wankelde, een der vazen viel om en beschadigde eenigermate.

De jood wendde groote schrik voor; hij riep ach en wee, werd er bleek van en maakte duizend verontschuldigingen, die de boer in zijn goedheid tenslotte aanvaardde. Daarna vertrok meneer.

Den volgenden dag kreeg de boer bezoek van een anderen jood, door den eersten gestuurd. Met een onschuldig gezicht informeerde hij naar den prijs van de antieke kast en liet als bij toeval zijn blik vallen op de beide vazen.

„Jammeg, dat eg een beschadigd is," merkte hij op. „Wilt u ze vegkoope?"

De boer voelde er wel voor. Hij vertelde den jood, wat er den vorigen dag was gebeurd en de zoon van het oude ras toonde groot medelijden over zooveel pech.

„Ik zal bewijze," zegt hij, „dat wij, iezgaëliete, niemand in de steek late. Ik zal de vaze van je neme, ofschoon ze zwaag beschadigd zijn en geen zent meeg waagd."

De boer komt onder den indruk van zooveel menschlievendheid, en nadat de jood nog wat verteld heeft van de moeilijkheden, waaronder hij en zijn rasgenooten thans gebukt gaan, verkoopt de landbouwer zijn vazen voor een prikje. Op weg naar Amsterdam, in den trein, verhaalt de jood een collega van zijn zwendel en beiden grijnzen zij om den stommen boer, die zich zoo liet vangen. Daarbij beroemen zij zich op het „buitengewone handelsinstinct", dat zij bezitten. De boer, eerlijk van aard, en geen dom, maar wel een oprecht man, was inderdaad niet opgewassen tegen zooveel gemeenheden. Ook in dit geval — een uit vele — openbaarde zich het verschil tusschen ons en de joden. Wat wij sluw, listig en gemeen vinden, noemen zij handig en.... intelligent. De jood begrijpt niet, dat de ariër van zijn vuiligheden niets meer moet hebben, ja, dat hij ze veracht. Daarom moet den jood afgenomen worden, wat hij in den loop der tijden op oneerlijke wijze ariërs heeft ontstolen en tot zijn eigendom gemaakt. Het ergste is bij dit alles, dat de joden voor hun brutaliteiten, wandaden en misdrijven nooit zijn gestraft.

De boer zwoegt den ganschen dag op zijn akker, de soldaat geeft zijn bloed voor zijn vaderland; de handelsman tracht zijn gezin op eerlijke wijze te onderhouden; maar de jood krijgt zijn brood, zijn wijn, zijn goud en zilver, door bedrog, trucs en listen in de arische samenleving. De jood koopt in 't geheim gestolen goederen; hij handelt in goederen, die hij op sluwe wijze anderen afhandig heeft gemaakt en omgeeft zich met een luxe, die veelal gekocht is beneden de normale waarde of verkregen is met loven en bieden of sjacheren.

De infiltratie van het jodendom in de nederlandsche gemeenschap en daarmede de ontwrichting van onzen eigenaard, de vervorming van onzen levensstijl, de vervlakking onzer zeden en de vermaterialiseering van ons denken is in niet geringe mate bevorderd door de joodsche bewegingsvrijheid. De joden zijn in staat geweest de g e h e e l e arische samenleving en niet slechts de groote steden te verpesten.

Beperking der joodsche bewegingsvrijheid en afzondering der joden in gevallen, dat zij zich onder de ariërs moeten begeven, is gewenscht. Naast onzen eisch: verbod voor joden om zich des Zaterdags en Zondags in de arische stad op te houden, stellen wij nu dien van de afzondering der joden bij het trein-, tram- en busverkeer. En waar de verwezenlijking van dezen eisch in de beide laatste gevallen op praktische bezwaren zou stuiten, in het eerste geval, het spoorverkeer, is dat zeker niet zoo. De meeste treinwagons zijn gemakkelijk om te bouwen voor het vereischte doel en joodsche conducteurs kunnen — zoo noodig — worden opgeleid. In naam van reizend Nederland vragen wij: JODENVRIJE TREINEN!

JODEN IN GOUD

Er wordt momenteel in Nederland en meer in het bijzonder in Amsterdam, handel in goud gedreven op een wijze, die groote schade berokkent aan ons economische leven.

Honderden joden, die uit hun bedrijven gezet zijn, vroegere marktkooplieden e.d. hebben zich op den goudhandel geworpen.

De meesten hunner handelden nog nimmer in dit artikel en hebben er ook geen verstand van. Dat deert hen echter niet. Zij namen enkele karakterlooze ariërs in dienst, die het goud opkoopen in met jodengeld gehuurde winkels. Een toonbank, een paar stoelen en een goudweegschaaltje vormen de „inventaris van het „bedrijf". De jood zelf blijft natuurlijk achter de schermen; hij is de geldgever, die de „goudzaak" financiert en de „gojim" zijn de stroopoppen, die naar het pijpen van de joden moeten dansen.

Deze stroomannen zijn meestentijds géén vakmenschen. Zij hebben vroeger in manufacturen gedaan of in artikelen, waarvan thans geen voorraad meer is en zijn als was in de handen der joden.

Degenen, die jarenlang het goudvak uitoefenden, worden nu door deze joodsch-gedreven zaken uitgeschakeld, omdat de joden voortdurend meer bieden dan de vakman, die eerlijk te werk wil gaan en hecht aan zijn gevestigde reputatie.

Het volgende moge als voorbeeld dienen:

Iemand, die een gouden ring te koop aanbood, waarvan hij wist, dat er 7 gram goud inzat, wilde daarvoor f 4.25 per gram hebben. De stroman van den jood bood f 4.— per gram. De verkooper hield aan en de stroman gaf ten slotte toe. De ring ging op de schaal en de stroman besliste: 5½ gram. De verkooper wist dus, dat men hem op dat moment trachtte te bedriegen. Niet iedereen evenwel, die goud te verkoopen heeft, weet het juiste gewicht daarvan. Leeken dienen zich tot een bona-fiden goudhandelaar te wenden, die zijn winst niet maakt door zwendel, maar die de grondregelen van den fatsoenlijken handelaar in acht neemt.

Merkwaardig is ook, dat de arische stroomannen in dezen joodschen goudhandel geen enkel brevet van bekwaamheid in hun bezit hebben. De kleinste winkelier moet een middenstandsdiploma rijk zijn, wil hij zijn bedrijf kunnen uitoefenen. Er wordt heel wat kennis van b.v. een kruidenier gevraagd en het examen, dat hij moet doen is voor hem niet licht. Daarenboven moet hij in 't bezit zijn van een kapitaaltje, dat hem in staat stelt zijn bedrijfje te financieren. Heeft hij geen voldoend bedrijfskapitaal, dan mag hij ook geen winkel openen. Waarom nu iemand, die zich daarvoor leent en door joden aan geld geholpen wordt, wèl een winkel mag openen, is ons een raadsel. Waarom wordt hier met twee maten gemeten?

Het wil ons voorkomen, dat de handel in goud, een zoo belangrijke tak van het economische leven, van zijn volksvreemde overheersching moet worden bevrijd. Daarbij zal men er voorloopig toe moeten overgaan, deugdelijke vestigingseischen te stellen aan eigenaars en verkoopers in dergelijke goudzaken, zoodat hier niet, zooals thans het geval is, op oud-democratische wijze een „volksgroep", i. c. de joden, bevoordeeld wordt boven andere volksgroepen. Wanneer er al departementen zijn, waar men bij voorkeur joden schijnt aan te stellen en te bevoordeelen, dan is dat een ongehoord schandalige wantoestand, die zeker niet in de hand hoeft te worden gewerkt. De joden moeten waar mogelijk met den grootsten spoed uit het economische leven worden verwijderd; samenwerking van joden en ariërs moet ten sterkste worden tegengegaan, doch waar dit alles nog niet wettelijk is geregeld, dienen joden en arische trawanten zich op uiterst bescheiden wijze te gedragen en zichzelf geen rechten toe te kennen. Tenslotte is de jood in onze samenleving niet anders dan een ongewenschte gast.

Wat de Sovjets „volkssport" noemden

De „DEUTSCHE ZEITUNG im Ostland", Riga, geeft in een artikel bijzonderheden over de sport in het bolsjewistische rijk. Wij citeeren:

Men behoeft slechts een willekeurig Sovjet-sportblad op te slaan dan wel de sportrubriek van de „Prawda" ter hand te nemen, of men vindt getallen en steeds weer getallen, die den lezer de geweldige verbreiding van de sport in de UdSSR duidelijk moeten maken. Gelooft men deze cijfers, dan lijkt het er inderdaad op, alsof het getal der Sovjet-burgers, dat zich met lichamelijke oefeningen bezig houdt, onbegrijpelijk groot is. Wij hebben echter in de door onze weermacht bevrijde baltische gebieden, waar de bolsjewisten tijdens hun iets meer dan een jaar durende heerschappij hun zgn. sportopvoeding ook over de hier wonende volken uitstrekten, een treffend voorbeeld voor den feitelijken stand van zaken van het sportleven in het „paradijs der boeren en arbeiders".

De eerste groote sportdemonstratie naar bolsjewistisch model, die b.v. de Letten hielden, was een in Februari 1940 plaatsvindende skiloopers-massastart. In de fabrieken en op de andere plaatsen van den arbeid werd, niet in die laatste plaats met bedreigingen, voor deelname aan deze vertooningen aangeworven. Uit vrees voor ontslag of iets nog ergers, schreven daarop zelfs arbeiders en employé's die nooit tevoren op ski's gestaan hadden, hun naam op de deelnemerslijsten. Toen de dag van den wedstrijd aangebroken was, ging echter slechts een klein gedeelte der inschrijvers van start. Er waren n.l. niet voldoende ski's ter beschikking. De sovjet-pers evenwel was gek van geestdrift en noemde een deelnemersaantal, dat fantastisch hoog was. Tegelijk deelde zij mede, dat deze „sportieve vooruitgang" aan de prachtige werkmethoden van de sovjet-sportleiding te danken was. **Korten tijd later vond een soortgelijke demonstratie plaats, waartoe, door joden en hun handlangers gedwongen, de lettische scholieren en arbeiders aantreden moesten. Het ontbreken van ski's werd daardoor gecompenseerd, dat die deelnemers, die er geen meer kregen, naar gelang van hun leeftijd 10 of 25 km. marcheeren moesten.** Deze bijeenkomst had bij nat Februariweer plaats en het was dus geen wonder, dat den volgenden dag talrijke deelnemers ziek waren. Dat noemden de Sovjets dan sabotage en het hagelde ontslagen.

GERTH VLOOG ER IN

In onze nummers van 2 en 16 Augustus 1940 schreven wij reeds over een zekeren Gerth, Valeriusstraat 288, Amsterdam, die destijds via een advertentie in De Telegraaf in contact trachtte te komen met „leuke lui", aan wie hij sexueele gezelligheid en levensmiddelen aanbood.

Thans heeft de Amsterdamsche recherche dit individu onder haar veilige hoede genomen wegens het drijven van een uitgebreiden kettinghandel in allerlei goederen die tengevolge van de schaarschte, flinke winsten kunnen opleveren. Twee speurders wisten op de Nieuwe Keizersgracht, waar deze sexualist zijn „atelier" heeft, o.a. beslag te leggen op de navolgende goederen, waarvoor zij de daarachter vermelde prijzen zouden hebben moeten betalen, zoo zij „bona-fide" koopers waren geweest.

29 winterjakken (zonder punten), *f* 15.— p. stuk; 124 dozijn imitatie-Palmolivezeep à *f* 0.90 p. stukje; 14 staven scheerzeep van 9 ons à *f* 11.— per staaf; 500 sigaren, gebanderolleerd 4 ct., à *f* 0.25; 1 fust boter van 50 kg.; *f* 11.— per kg; 120 overhemden zonder punten; enorme voorraden kaas, shag, cigaretten, zeep, haring, kleeden en tapijten, nieuwe fietsbanden en levensmiddelen van elken aard.

Het verheugt ons, dat deze ontuchtdrijver en misdadiger tegen de gemeenschap eindelijk uit de samenleving is verwijderd. Het *spijt* ons echter, dat de nederlandsche wet geen strengere straffen toelaat dan dezen man waarschijnlijk zullen worden opgelegd. Want een concentratiekamp is voor dergelijke individuen de eenige weg!

DE RAMBLERS

Naar aanleiding van een brief van een lezer in ons vorig nummer schrijft de heer Theo Uden Masman ons, dat de in dezen brief genoemde personen g e e n joden zijn. Ten einde de Ramblers niet in een valsch licht te zetten, meenen wij goed te doen dit onzen lezers ter kennis te brengen.

BELASTINGVRIJ SPAREN IN DUITSCHLAND

Op grond van een verordening, welke door den Ministerraad voor de Rijksverdediging werd uitgevaardigd, wordt in Duitschland het „belastingvrije sparen" ingevoerd. Hieraan werd de populaire benaming van „Eisernes Sparen" gegeven. Het gaat in dit geval om een maatregel, die aan den eenen kant als aanmoediging moet dienen om de overtollige gelden uit het verkeer en uit den goederenhandel weg te trekken en bij de spaarbanken te beleggen en die aan den anderen kant zal strekken tot belooning van den spaarder in oorlogstijd.

Alle loon- en salarisontvangers kunnen voortaan een gedeelte van hun inkomen tot een maximum van 300 mark per jaar op de ijzeren spaarbankrekening storten. Op deze inleggelden zal dezelfde rente worden vergoed als voor deposito's met een jaar opzeggingstermijn, d.w.z. ongeveer 3¼ %. **Deze beleggingen zijn zoowel vrijgesteld van inkomsten- als van vermogensbelasting. Het tegoed zal evenwel pas na afloop van den oorlog met een jaar opzegens kunnen worden opgevraagd. De gecrediteerde interest zal daarentegen te allen tijde mogen worden opgeëischt. Het speciale voordeel van dit systeem van sparen moet worden gezocht in de omstandigheid, dat het op de spaarbank geboekte gedeelte van het inkomen is vrijgesteld van loonbelasting en sociale heffingen. Op een inkomen van een vrijgezel van 300 mark per maand komt zulks b.v. neer op een besparing van tien tot elf mark. Laat zoo iemand 26 mark per maand overboeken naar de spaarbank, dan bezuinigt hij circa 10.50 mark aan belasting en sociale heffingen, zoodat hij slechts circa 15 mark minder dan anders in handen krijgt. Gezien dezen stand van zaken, zal men in verband met het ijzeren spaarsysteem moeilijk kunnen spreken over een fiscalen maatregel van de overheid, want de schatkist moet zoodoende belangrijke sommen aan belasting derven. In ruil daarvoor kan de staat er evenwel van verzekerd zijn, dat er enkele milliarden minder op de goederenmarkt zullen drukken, die anders in dit aan verbruiksgoederen arme tijdperk de verrichtingen van den prijscommissaris zouden bemoeilijken.**

Theoretisch beschouwd kunnen op ten naastebij 20 millioen loonbelastingplichtigen — het ijzeren spaarsysteem is uitsluitend bedoeld voor loon- en salaristrekkenden — jaarlijks 6 milliard mark naar de spaarbanken verhuizen. Practisch genomen echter wordt dit bedrag slechts op 4 à 5 milliard mark geraamd, dus toch een vrij aanzienlijke som, indien men nagaat, dat het tegoed van het publiek bij de Duitsche spaarbanken bij het uitbreken van den oorlog tusschen de 19 en de 20 milliard mark uitmaakte en tegenwoordig zoowat 35 milliard mark beloopt. **Het gebruikelijke spaarbankwezen blijft natuurlijk naast het ijzeren spaarsysteem bestaan. In verband met het op touw zetten van deze actie werd van den kant der Duitsche regeering opnieuw en met klem opgekomen tegen de geruchten, die in omloop werden gebracht aangaande hoogere belastingheffing of zoowaar aangaande het in beslag nemen van de vermogens, dus ook van het tegoed bij de spaarbanken.**

DE STEM DER PERS!

ONZE LEVENSRUIMTE

't Is ánders uitgekomen, dan Holland-op-zijn-smalst en Holland-op-zijn-malst heeft verwacht en gehoopt: we zijn „Bezet Gebied" geworden, met al de beperkingen welke voor de bewoners van een bezet gebied in oorlogstijd gepaard gaan.

Deze beperkingen zijn vele en niet steeds „prettig". — Maar, eerstens is een oorlog nimmer en voor niemand „prettig"; tweedens zijn menschen, die 't leven tot een „pretje" verlagen, het leven niet waard; en ten slotte zijn al deze beperkingen en voorschriften betrekkelijk licht te dragen, *wanneer men maar van goeden wil is,* met verstand en inzicht meehelpt aan de uitvoering der besluiten, welke *uiteindelijk toch er op gericht zijn, ordening in den lande te scheppen; binnen de grenzen der mogelijkheden van het oogenblik geestelijk en stoffelijk óp te bouwen en te reorganiseeren, en den weg te banen naar een betere Toekomst, een gelukkiger Volksbestaan, een ruimere levensruimte, dan waarin wij tot nog toe met onze overbevolking zaten opgepakt als haringen in een ton.*

„Levensruimte".

Ook voor óns.

Want eerst déze oorlog heeft óns, bewoners van de Lage Landen aan de Zee, weer tot Bewustzijn gebracht, hoe nauw wij met het Stamverwante Duitsche Volk verbonden zijn; heeft ons plotseling weer onze gemeenschappelijk — Nederduitsche saâmhoorigheid geopenbaard; en de geschiedenis der lang vervlogen tijden, toen Friezen, Hollanders, Brabanders, Vlamingen.... naar het Oosten togen, om er met het werk hunner handen en de scheppingen van hunnen geest de Germaansche Kultuur et bevruchten, deze geschiedenis beleven wij reeds weder in nieuwe vormen; getuigen: de SS-formaties, de N.S.K.K.-groepen, de Vrijwilligerslegioenen, welke in Nederland en Vlaanderen zijn ontstaan, om aan de zijde van het Duitsche Volk mede te strijden; terwijl reeds honderden handwerkers naar Posen zijn vertrokken voor den opbouw van de Warthegau en weldra duizenden onzer landbouwers hun krachten en kennis zullen inzetten tot den opbouw van het Nieuwe Europa, dat een verbonden Germaansche Volkerengemeenschap zal kennen onder de Leiding van zijn éénigen Führer: Adolf Hitler, gelijk de Geschiedenis nog nimmer een schoonere Eenheid van tegendeelen zal hebben beleefd.

Deze Germaansche Volkerengemeenschap, waarvan alle dragers der Nationaal-socialistische Beginselen in Nederland en Vlaanderen mede wegbereiders zijn, zal door haar geweldige ruimte ook de geesten sterk beïnvloeden en ons vrijmaken van een Nationaal Denken, dat zich niet los kan wringen uit een eng-staatsbegrippelijk corset, waardoor het niet tot een Europeesch-denken-in-Germaansche-verbondenheid kan stijgen.

Waar de overgroote meerderheid onzer bevolking in staatsbegrippelijk „denken" is grootgebracht, mag men ook niet verwachten, dat zulks als bij tooverslag door een volkschruimtelijk denken zou kunnen veranderd worden. Eerst naarmate wij de levens*ruimte* zelve gaan ervaren, dat ze *ons* wordt, zal het staatsbegrippelijk bolster van ons als vanzelf wègvallen en.... zullen we gekomen zijn, dáár waar we, naar ons bloed en onzen bodem, behooren, om als een *vrij* Volk onze Nationaal-socialistische levenstaak ten volle te kunnen uitvoeren.

Want het moge voor sommigen *ironisch* klinken, het zal eenmaal *irenisch* blijken, dat onze schoonste *Vrijheid* in een Germaansche Volkeren*verbondenheid* haar stevigste waarborg moest vinden.

In welken *vorm* deze verbondenheid naar buiten zich zal vertoonen, kunnen wij gevoegelijk aan de toekomst overlaten: Wij kunnen dit aan den Führer toevertrouwen.

Ons is thans van het grootste belang, dat Duitschland zich zelf zijn levensruimte schept; dat deze levensruimte ook ónze levensruimte is gaan beteekenen; en dat wij te beseffen hebben: dat ons Lot, als Volk, steeds inniger met het Lot van het Duitsche Volk wordt verbonden — eenvoudig reeds door de macht der omstandigheden, die ons het bewustzijn van een gezamenlijken Strijd op-leven-en-dood dagelijks dieper inscherpt en de beteekenis onzer Bloed- en Bodemverbondenheid des te beter doet voelen.

(J(ef) H(inderdael) in de Hollandsche Post)

DE EENHEIDSPARTIJ

Arm Vlaanderen, dat nooit een Leider had, die gansch het land, geheel het front, het gansche volk kon overschouwen! Ze droegen, helaas, allen politieke ooglappen, die hen beletten verder te zien dan den engen weg, waarop zij zelf voorthinkten. Een leider moet nochtans al de wegen kunnen overschouwen, anders kan hij niet d e Leider zijn!

Het is feitelijk doodeenvoudig! Guido Gezelle gaf ons den sleutel in een klein versje, dat honderden keeren werd geciteerd, maar slechts weinig werd begrepen: „Blijf Vlaming dien God Vlaming schiep".

Dat is het. „Blijf Vlaming".

Hadden de Vlamingen dezen sleutel gebruikt, dan hadden we sinds lang vóór den oorlog de eenheid en de macht!

Maar immer gooide men den godsdienst, de Kerk, als een stronkelsteen vóór elkaars voeten; men maakte van de Kerk, van het katholiek geloof, „den steen des aanstoots". De verdeeldheid bleef!

Met het ontstaan van de nationaal-socialistische eenheidspartij in Vlaanderen, toen nog met een deelstreepje, viel ons een steen van het hart!

Wij dachten: „Nu zijn we er! Vlaanderen gaat nieuwe wegen op! De eenheid zal nu de macht brengen: de macht van het nationaalsocialisme, dat alleen nog zou rekening houden met Volk en Land, met Vlaanderen!

Helaas! Het is voor tienduizenden Vlamingen een harde, bittere ontgoocheling geworden. Weer hooren wij stemmen opgaan voor een zus- of zoo nationaalsocialisme, wij hooren zelfs gewagen van een vlaamsch-nationaal t.t.z. van een klerikaal-nationaal-socialisme, hetgeen wij in ons nummer van 1-10-41 afkortten tot het begrip „klerikaalsocialisme", dat zich ten doel stelt Vlaanderen weer katholiek te maken.

Wij willen eerlijk zijn en met open kaart spelen. Wij willen meewerken met alle menschen van GOEDEN WIL, maar wij willen dan ook weten wat wij aan de eenheidspartij hebben.

Daarom stellen wij een paar vragen:

Willen onze huidige leiders het hek aan den ouden stijl laten?

Willen zij er rekening mee houden, dat er honderdduizenden Vlamingen zijn, die geen kerkelijke geloovigen willen of kunnen zijn, doch die veelal tot de zeer religieuze menschen behooren?

Willen zij, na jarenlange, droevige ondervinding nog eens van het geloof een steen des aanstoots maken, of willen zij werken op de basis van het Vlaming-zijn, op zuiver nationaalsocialistischen, d.i. rassischen grondslag?

Is het niet mogelijk, dat er hier een IJzerbedevaart, een Volksmeeting of een massavergadering plaats grijpt, zonder dat er kerkelijke plechtigheden bij gepaard gaan?

Is het niet mogelijk, dat wij bij Gezelle's leuze blijven: „Blijf Vlaming"?

Is het niet mogelijk, dat wij nationaalsocialisten worden, zonder méér, maar ook zonder minder? Zonder iets af, maar ook zonder iets bij?

Is zulks m o g e l i j k, dan zien wij de eenheidspartij in Vlaanderen groeien en bloeien, dan zien wij Vlaanderen weer groot en rijk, schoon en machtig en vrij!

Is zulks niet m o g e l i j k, dan slaan wij weer eens den bal mis. Dan blijft de verdeeldheid en de onmacht, de geestelijke en politieke „impotentia"! Dan blijven we dezelfde verdeelde sukkelaars van vroeger, die in hun eigen verdeeldheid zullen stikken, en ditmaal voorgoed!

Dan krijgen we, misschien, wel een vlaamsch-nationalistisch-nationaalsocialisme, maar dan krijgt het woordje vlaamsch eerlang de beteekenis van m i s l u k t. En welk een leider zou de verantwoordelijkheid van een MISLUKT-nationaalsocialisme op zich willen nemen!? Dat ware in deze tijden van heropleving, ja, van wedergeboorte, een godslastering, een „zonde" tegen Bloed en Bodem" die ook een zonde zou zijn tegen den „Geest" die ons als **V L A M I N G schiep!** *(Volksche Aanval)*

Weerzinwekkende onoprechtheid

De aartsbisschop van Canterbury heeft eenigen tijd geleden tot de Anglicaansche kerken een oproep gericht om te bidden voor de zege der bolsjewistische moordenaarsbenden.

Naar aanleiding daarvan werd deze ontaarde hoogepriester, die reeds meerdere malen van zijn misdadigen aanleg deed blijken, door een Finschen bisschop in een ander dan zijn koorhemd gezet.

De Heraut voor de Gereformeerde Kerken in Nederland maakt hiervan in zijn nummer van Zondag 26 October op de volgende wijze melding:

„Duitschland, gelijk bekend, voert oorlog met Rusland. Engeland is daarbij hulp gaan verleenen aan het bolsjewistische Rusland. De primas der Anglicaansche kerk in Engeland is de aartsbisschop van Canterbury. Deze kerkvorst heeft de Anglicaansche kerken in Engeland opgeroepen tot gebed voor de *Engelsche* vloot en landmacht. De Finsche *predikant* A. Rantamaa heeft hierover een openbaren brief aan den Anglicaanschen aartsbisschop gericht, waarin hij *betoogt,* dat de bolsjewieken de Christelijke Kerk in Oost-Europa vernietigd hebben enz. enz." Verder schrijft de Heraut dan: „Wij ontleenen dit bericht aan het Ned. Christ. Persbureau, waarvan dr. v. d. Vaart Smit verantwoordelijk directeur is."

Hier ziet men nu weer eens de weerzinwekkende onoprechtheid dezer allerchristelijkste heeren. Want de „kerkvorst" riep niet op tot gebed voor de *Engelsche* vloot en landmacht, maar voor de bolsjewistische heirscharen. Dat wordt nu door een misselijk handigheidje, een „drukfout", voor de lezers verborgen gehouden, die natuurlijk zeggen: „wat is daar nu voor ergs aan, te bidden voor je eigen soldaten?" Bovendien maken zij zich schuldig aan een andere vervalsching, door van den Finschen bisschop een Finschen predikant te maken. De bedoeling is duidelijk. Wat zijn de beweringen van zoo'n domineetje tegenover de machtige woorden van een aartsbisschop, zoo'n domineetje die bovendien slechts iets „betoogt"?

En het allersmerigste is nog dat zinnetje over de ontleening van dit bericht, dat in alle groote bladen heeft gestaan, maar dat men uit minderwaardige overwegingen juist aan het Ned. Chr. Persbureau „ontleende" om den naam van dr. v. d. Vaart Smit te kunnen noemen, die als nationaal-socialist reeds een aureool van ongeloofwaardigheid om het heele vervalschte bericht weeft.

Het is verduiveld fraai, meneer de Hoofdredacteur: Prof. Dr. H. H. Kuyper!

Een weinig meer oprechtheid en een weinig meer journalistiek fatsoen zij U van harte toegebeden.

(Storm)

ADRESWIJZIGING „DE MISTHOORN"

De bureaux van Redactie en Administratie van het weekbl. „De Misthoorn" zijn verplaatst naar **Prinsengracht 346**
Het telefoonnr. is **ongewijzigd 38895**
Het postbusnummer blijft **367**